

Liderfény

amatőr kulturális folyóirat

Brekking Nyűsz

Könyvmoly

Megemlékezés

Szépirodalom

A jövő útjai

Fantasy

Könyvajánló

Versek

**Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!**

X. évfolyam, 7. szám, 2016. július

Tartalom

BREKING NYÚSZ	
Író lesznek! – Pályázat – Kiskapu	3.
A Kortárs folyóirat novellapályázata	3.
Kastély - Vers - kép.....	3.
Szavakban lobog - novellapályázat fiatal írók részére	4.
KÖNYVMOLY – RÖVIDEN AJÁNLUK	
Agave – Blake Crouch - Sötét anyag	5.
Agave – Philip K. Dick - Emlékmás	5.
Agave – Iain M. Banks - Hidrogén szonáta	5.
MEGEMLÉLKEZÉS	
Bud Spencer filmjeiről szubjektíven /HomoErgaster/	6.
SZÉPIRODALOM	
A zongorajavító /Petya/.....	10.
Merengő /Seth/.....	12.
A JÖVŐ ÚTJAI	
GEA-2100 /kosakati/	13.
FANTASY	
Fúria /JohnnySilver/.....	15.
A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN	
SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL	
Meg egyébként is /Papp W. Fruzsina/	18.
VERSEK	
Másik Föld /edwardhooper/.....	14.
Új hazánk /edwardhooper/.....	14.
Halál és élet /Kolumbán Jenő/.....	17.
Nyári est... /csabi6669/	17.
Álmaim /Tordai Gábor/.....	17.
Zöld ágak szerelme /kisjankó/	19.
Genézis /kisjankó/	19.
Sehol egy lélek /Tordai Gábor/	19.
KÖNYVAJÁNLÓ	
Kalandok és Kalandozók – Második könyv.....	19.

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
X. évfolyam. 7. szám, 2016. július

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Bud Spencer - A zsoldoskatona

Illusztrációk: Internet, a Nyakonötött Próbagoblin
Szolgáltatóház rovat háttere: Zora

Felelős és tördelőszerkesztő:
Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségeink:

Weboldal: www.lidercfeny.hu

FlipBook: flip.lidercfeny.hu

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Facebook: Lidércfény Online

YouTube: LidercfenyHQ

Szerkesztőségi köszöntő

„Nyár van nyár,
röpke lepke száll virágra,
zümmög száz bogár...”

Kedves Olvasó!

Nem tudom, te hogy vagy vele, de ebben a „remek” nyári időjárásban (egyik nap negyven fok, másnap vihar és szakadó eső) nekem speciel valahogy semmihez sincs kedvem. A lassan letelő szabadságom alatt is alig-alig csináltam valami lényegeset, pedig lett volna mit. De napközben a tűző napon nem lehet megmaradni, a jégverés közepette meg nem lehet a ház körüli munkákat elvégezni. Persze lehetne, hogy hajnalban felkelek, de nem vagyok korán kelő típus. Inkább éjszakai bagoly vagyok. Így aztán csak - többnyire kedvetlenül - elvagyok bent a házban. Sorozatokat, filmeket nézek, olvasgatok, YouTube videókat nézek, intézem a kötelező napi dolgokat, és természetesen AKF-et szerkesztek. Mondjuk most ezt se vittem túlzásba, megelégedtem egy könnyed 20 oldallal.

De hát mégiscsak nyár van, és bár a mezőgazdaságban ilyenkor érkezik el a munka java, a mai átlagember már ebben az időszakban igyekszik kipihenni magát az egész éves hajtás után.

Szóval a lényeg az, hogy mifelénk is uborkaszegény van. A zombik csendben oszladoznak a hús kriptákban; a békák a gólyáktól békén hagyva békésen brekegnek a békanyál között; a robotok önkéntes szervizelésre jelentkeztek, és kellemes wellness-olajfürdőzésre kértek beutalót; a ninják bambuszkunyhóikban igyekeznek átvészelní a forróságot. Még az öreg Pista bácsi is pihen, és kellemes klímájú vályogházában háborús történeteket olvasgat. Ez hát a helyzet, miért pont én lógnak ki a sorból? :)

Így hát most már nekem sincs más teendőm, minthogy kellemes kikapcsolódást és jó szóra-kozást kívánjak az kedves olvasóknak!

Jimmy Cartwright

Brekking Nyúsz - hírek, pályázatok innen-onnan

Író leszek! – Pályázat

Keressük az ország legfiatalabb íróit!

Szeretsz verseket vagy rövidebb prózai műveket írni? Szívesen megmutatnád őket a nagyvilágnak is, de eddig erre nem volt lehetőséged? Mi most esélyt adunk arra, hogy ezt megtehesd!

Küldd el nekünk a műved, és a legjobb írásokat kiadjuk!

A Kiskapu kiadó vers- és novellairó pályázatot hirdet gyerekeknek, fiataloknak 16 éves korig.

Tartalmi megkötés nincs, se pályázati díj. A lényeg, hogy ha prózai alkotással pályazol, lehetőleg ne legyen hosszabb 20.000 karakternél. Több művet is elküldhetsz (maximum 5 verset, vagy prózai alkotások esetén 3-at).

Ráadásul közönségszavazás útján is nyerhetsz, a műveket feltöltjük a Kiskapu kiadó honlapjára, ahol barátaid, ismerőseid szavazhatnak majd az alkotásodra.

A legjobb írásokat egy kötetben gyűjtjük össze, és ha a tiéd is köztük van, a könyvesboltok polcain láthatod viszont, amit alkottál! Emellett a nyertes pályaművek szerzőit értékes ajándécsomagokkal is jutalmazzuk.

Beküldési határidő: 2016. szeptember 15.

Az elbírálás és a közönségszavazás határideje: 2016. szeptember 30.

Jelentkezni lehet: iroleszek@kiskapukiado.hu

Kérünk, válassz magadnak egy jeligét, amit az e-mail tárgyába írsz, a nevedet ráérünk akkor megtudni, amikor értesítünk arról, hogy nyertél. Írd meg nekünk azt is, hogy hány éves vagy.

Korhatár: 16 év

Külön értékeltük a 8-12 és a 12-16 év közötti korosztály által beküldött műveket.

Pályázni lehet: verssel vagy maximum 20.000 karakter terjedelmű prózai alkotással.

Egy pályázó legfeljebb 5 verssel és/vagy 3 prózai művel pályázhat.

Az elbírálás eredményéről minden pályázót értesítünk.

Az elbírálásnál (amelynél a művek irodalmi értéke az elsődleges szempont) természetesen figyelembe vesszük az életkori sajátosságokat is.

Amennyiben nem érkezik megfelelő számú pályamű, a kiadó fenntartja a pályázat visszavonásának jogát.

A pályázaton nem vehetnek részt olyan művek, amelyek sérthetik mások személyiségi jogait, etnikai hovatartozását, vallási meggyőződését, vagy bármilyen szempontból gyűlöletkeltésre alkalmasak.

A morálisan megkérdőjelezhető és/vagy felnőtt tartalmakat hordozó írásokat a pályázatból kizárjuk.

A Kortárs folyóirat novellapályázata

A Kortárs folyóirat novellapályázatot hirdet, melyben kizárólag magyar nyelvű novellákat várunk. Bárki pályázhat életkori megkötés nélkül.

Egy szerző egy szöveggel pályázhat, amelynek terjedelme maximum 15 000 leütés. Olyan írásokkal lehet pályázni, amelyek korábban sem a print, sem az elektronikus médiában nem jelentek meg.

A novelláknak az alábbi hírhez kell valamilyen formában – szorosabban vagy lazábban – kapcsolódnia:

„Húsz ember esett foglyul egy turisztikai ballonon, amit az erős szél dobált húsz percig Berlinben.” (Index)

A novellákat a kortars.novellapalyazat@gmail.com email címre várjuk. A dokumentum tartalmazza a pályázó nevét is!

Beküldési határidő: 2016. augusztus 20.

Díjazás:

1. díj: 100 000 Ft
2. díj: 80 000 Ft
3. díj: 60 000 Ft

A zsűri tagjai a Kortárs folyóirat és a Kortárs Online szerkesztői.

A zsűri fenntartja magának a jogot, hogy amennyiben nem érkeznek be megfelelő minőségű pályaművek, a pályázati díjakat nem osztja ki.

A pályázatot kiíró szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkezett pályaművek közül az arra érdemesítetteket a Kortárs folyóiratban, illetve a Kortárs Online-on közlétegye.

A pályázat eredményéről a pályázókat szeptember 30-ig értesítjük.

Nem pályázhatnak a Kortárs folyóirat, illetve a Kortárs Online szerkesztői és közeli hozzátartozói.

Kastély - Vers - kép

A Forster Gyula Nemzeti Örökségvédelmi és Vagyongazdálkodási Központ alkotói pályázatot hirdet gyerekeknek, felnőtteknek és családoknak, korhatár nélkül KASTÉLY - VERS - KÉP témakörben.

A Forster Központ célja, hogy a pályázattal is népszerűsítse műemlékeit és felhívja a figyelmet az építőművészeti és

örökségi értékekre valamint a műemlékvédelem jelentőségére.

Pályázati feltételek:

Korhatár nincs, pályázni lehet:

Irodalmi témakör: vers, mese, novella, amelyet saját kastély vagy várlátogatási élmény inspirált. Terjedelmi korlátok: maximum egy írással lehet pályázni, amely legfeljebb 3-5 oldal lehet.

Képzőművészeti témák: Személyenként maximum két alkotással lehet pályázni.

Saját, valamely kastélyhoz fűződő élmény ábrázolása, bármilyen képzőművészeti műfajban (grafika, festmény, fotókollázs, mozaik stb.)

Illusztrációk készítése Gergely Ágnes: A kastély előtt vagy Weöres Sándor: Hat vers: Altwien-idill című verséhez.

A pályaművek beküldése:

palyazat@forsterkozpont.hu

1535 Bp. Pf. 721

A pályamunkák beküldési határideje: 2016. augusztus 31.

Díjazás:

Nyerteseket négy kategóriában hirdetünk:

általános iskolás (1. osztály-6. osztály)

középiskolás (7. osztály-12. osztály)

felnőtt

család

A nyertesek családi hétvégét nyernek a füzerradványi Károlyi-kastély, az ozorai Pipo-várkastély és a majki Kamalduli remeteszékhely szállítás helyein valamint ingyenes tárlatvezetésekben vehetnek részt.

A legsikeresebb műveket, alkotásokat a Forster Központ kamarakiállításán mutatja be, illetve megjeleníti a honlapján és felhasználja marketing kampányaiban.

Az eredményhirdetés és az ünnepélyes díjátadás: 2016. szeptember 17-18. (Kulturális Örökség Napjain)

Kapcsolat: palyazat@forsterkozpont.hu

Bővebben:

<http://www.forsterkozpont.hu/hirek/kolteszet-a-kastelyban-palyazat-a-magyar-kolteszet-napja-alkalmabol/946>

Szavakban lobog - novellapályázat fiatal írók részére

A Magyar Írószövetség az 1956-os Emlékévben novellapályázatot hirdet 45. életévüket be nem töltött fiatal alkotók számára új művészeti alkotások létrehozására.

A pályázat célja

A pályázat célja a forradalom irodalmának tovább gazdagítása új, kortárs művekkel, amelyek megszólítják a ma olvasóit is, és magas irodalmi színvonalon hívják fel figyelmüket történelmünk meghatározó eseményére.

Pályázati tudnivalók, feltételek

A pályázó még nem töltötte be 45. életévét

A pályázó valamelyik, itt felsorolt reprezentatív és országos hatókörű hazai vagy határon túli irodalmi szervezet tagja: Magyar Írószövetség, Szépirok Társasága, Fiatal Írók Szövetsége, József Attila Kör, Erdélyi Magyar Írók Ligája, Szlovákiai Magyar Írók Társasága

Tematikai megkötés nincs

Követelmény: a forradalom eseményei, valós vagy fiktív szereplői, dokumentatív vagy elképzelt történetei magas irodalmi színvonalon jelenjenek meg

Terjedelem: max. 25.000 karakter

A pályaműveket szakmai zsűri bírálja

A pályázat díjazása

I. díj: 300 000 Ft

II. díj: 200 000 Ft

III. díj: 100 000 Ft

A zsűri a beérkezett pályaművek mennyiségétől és minőségétől függően dönti el, hogy kiosztja-e valamennyi díjat, vagy hogy esetleg megosztott díjat ítél oda

A zsűri által legjobbnak ítélt műveket a Magyar Írószövetség 1956-os portálján is publikáljuk

A pályázat ütemezése

A novellák beküldésének határideje: 2016. szeptember 15.

A pályázatok elbírálásának határideje: 2016. október 15.

A pályázat nyilvános eredményhirdetésére 2016. őszén kerül sor

A pályázat benyújtása

A novellákat 3 példányban kinyomtatva postán kérjük megküldeni a következő postacímre: Magyar Írószövetség, 1397 Budapest, Pf. 546.

A borítékon kérjük feltüntetni: "Szavakban lobog" - Novellapályázat, 1956

Kérdéseiket az iroszovetseg.1956@gmail.com e-mail-címen is felteheti.

A programot az 1956-os Emlékbizottság támogatja és A magyar szabadság éve elnevezésű sorozat keretében valósul meg.

KÖNYVMOLY - röviden ajánljuk

 agave könyvek

Blake Crouch - Sötét anyag

„Elégedett vagy az életteddel?” Ezek az utolsó szavak, amiket Jason Dessen hall, mielőtt az elrablója leüti. Mielőtt egy hordágyra szíjazva ébred, vegyvédelmi szkafandert viselő emberek között. Mielőtt egy olyan férfi, akivel soha nem találkozott, rámosolyog, és azt mondja neki: „Úgy örülök, hogy újra látlak, barátom”.

Abban a világban, ahol felébredt, Jason élete teljesen más, mint korábban. A felesége nem a felesége. A fia meg sem született. Ő maga pedig nem csak egy átlagos egyetemi tanár,

hanem ünnepezt zseni, aki egy forradalmi dolgot alkotott – olyasmit, ami a lehetetlennel határos.

Vajon melyik világ a valóság? És ha az emlékeiben élő otthona tényleg létezik, hogyan tudna visszajutni imádott családjához? A választ egy meglepő és háborzongató utazás során kapja meg, miközben kénytelen szembenézni önmaga legsötétebb oldalával, és megküzdeni egy legyőzhetetlennek tűnő, rémisztő ellenféllel.

Blake Crouch a nagy sikerű Wayward Pines-trilógia után ezúttal kvantummechanikával és alternatív világokkal feszegeti a tudományos sci-fi határait egy rá jellemző, gyors tempójú regényben. A Sötét anyag az év legjobban várt thrillere – egy zseniálisan kitalált, sodró lendületű és bensőséges, különös és mélyen emberi történet a legfontosabb döntéseinkről és arról, hogy mit vagyunk hajlandóak megtenni azokért az életekért, melyekről álmodunk.

„Zseniális. Erre a könyvre sokáig emlékezni fogunk. Blake Crouch valami egészen újat talált ki.”

Lee Child, a Jack Reacher-sorozat New York Times Bestseller szerzője

„Kivételes regény. Régóta nem szippantott magába semmi ennyire, nem tudtam letenni.”

Andy Weir, A marsi New York Times Bestseller szerzője

„Provokatív történet a második esélyekről, zseniális sci-fi csomagolásban.”

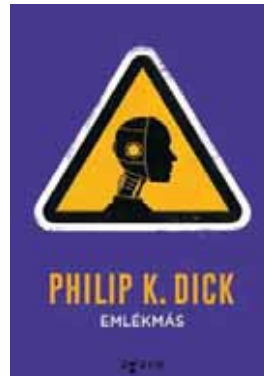
Justin Cronin, A szabadulás-trilógia New York Times Bestseller szerzője

www.agavekonyvek.hu/konyvek/sotet-anyag

Philip K. Dick - Emlékmás

Az emlékeinket megváltoztathatják, de a valóság elől nincs menekvés

Nem mindenki teheti meg, hogy a Marsra utazzon, ezért a szegények fejébe emlékeket ültetnek be, mintha ott jártak volna. Létezik egy alagút, ami a negyedik dimenzióban helyezkedik el, és pár lépéssel meg lehet tenni benne több száz

kilométert. Az atomháború után az ENSZ robotok gyártásába kezd a szovjetek ellen. Az egyik marsi telepre egy vásáros úrhajó érkezik. A Földet leigázta egy idegen faj, azonban a kutyák és macskák meglepő módon életben maradtak.

A fentiek között találhatunk már jól ismert és ismeretlen történeteket egyaránt. Philip K. Dick legújabb novelláskötete hat kultikus – többek közt Az emlékmás,

Különvélemény és Sorsügynökség című filmeket ihlető – történetet tartalmaz, és további hat, magyarul eddig még nem olvasható művet.

„Dickhez képest az egész európai avantgárd mozgalom csak a saját köldökét bámulja egy zsákutcában.”

Sunday Times

„Dick a maga csendes módján komoly irodalmat alkotott népszerű formában, és ez a létező legnagyobb elismerés.”

Michael Moorcock

„Száz év múlva Philip K. Dicket a huszadik század második felének legnagyobb írójaként tartják majd számon.”

Norman Spinrad

www.agavekonyvek.hu/konyvek/emlekmás

Iain M. Banks - Hidrogén szonáta

A katonailag szervezett társadalomban élő, mégis meglepően békeszerető gziltek tízezer évvel ezelőtt komoly szerepet játszottak a Kultúra megalapításában, és csak az utolsó pillanatban döntöttek úgy, hogy mégsem csatlakoznak az alapítókhoz. Most azt a kollektív döntést hozták, hogy követik sok millió más faj útját: szublimálnak és felfedezik a létezés egy új, minden eddiginél gazdagabb dimenzióját.

A készülődés napjait beárnyékolja a tény, hogy valaki felrobbantja az egyik gzil hadosztály főparancsnokságát. Vyr Cossont tartalékos tiszt is gyanúba keveredik, és most mindenki őt keresi életre-halálra. Cossont és társai, egy félreprogramozott android és egy gyanús kultúrabeli avatar nekivágnak az utolsó küldetésnek, amit a parancsnokságon kaptak. Meg kell találniuk egy tízezer éves kultúrabeli férfit, az egyetlen élő embert, aki talán még tudja, hogy mi történt annak idején.

A gziltek búcsúja nagyobbat szólhat, mint a faj egész eddigi története. Iain M. Banks utolsó Kultúra-regénye méltó módon vesz búcsút a rajongóktól, és állít örök emléket a sci-fi valaha élt legnagyobb skót szerzőjének.

www.agavekonyvek.hu/konyvek/hidrogen-szonata

HomoErgaster

Bud Spencer filmjeiről szubjektíven

Amikor vetítettek egy-egy filmjét, olyan sorban állás volt a mozipénztár előtt, mint a Csillagok Háborúja aktuális részénél. Abban a kivételes élményben volt részem, hogy jó néhány Bud Spencer filmet a moziban nézhettem meg. „Bunkó vagy Bugsy!” Ezt a szállóigét mindenki ismeri. Az ...és megint dühbe jövünk c. film leghíresebb visszatérő mondása. A másik a „Zsugabugus”. A szomorú apropóból, hogy elhunyt Bud Spencer, alias: Carlo Pedersoli, most megemlékezem a kedvenc filmjeimről – tőle... tőlük. Hiszen a neve elválaszthatatlan Terence Hill-től, akivel együtt egy sajátos duóként gazdagították a filmtörténet komikus párosainak sorát.

Bármelyik filmjét veszi elő az ember akár egy fárasztó nap végén, akár csak azért, mert eszébe jutott a kedvenc jelenete, amit szeretne újból megnézni, a végeredmény garantált: vidámság, felüdülés. Bár a halál nem egy vidám dolog, legalábbis a hátramaradottak számára, a legismertebb olasz színész megnyilvánulásai ebben a témában, nem sokkal a halála előtt könnyebbé tették a veszteség feldolgozását. Világszerte a rajongók, tisztelők számára érdekes, és tanulságos az üzenet: „Ami a halál után jön, az az igazi!” Mit lehet ehhez hozzá tenni? Jó utat Bud!

Állítólag a Kincs, ami nincs a legnépszerűbb filmjük. Biztos így van, de én, amellet, hogy imádom ezt a filmet, a kalózok megverése örök, mégsem sorolom az első számú kedvenceim közé. A zsáner legkiforrtabb filmjének az És megint dühbe jövünk-öt tartom. Természetesen ez az abszolút kedvencem a duótól. Erre a filmre értek meg azok a patentek amelyekre a páros egész karrierje során építette produkcióit. A pofozkodás koreográfiája, a történetvezetés, a modern városi közegben működő poénok itt kristályosodnak gyémánttá, az ez utáni filmekben már tökéletesen működnek. Ez a nyers gyémánt, ami megragadja és lenyűgözi a nézőt. Természetesen a spagetti western keretben korábban sok munkával kidolgozott elemek egy részét áthozták ide, átdolgozva-finomítva. A dühbe jövős filmek egy önálló zsáner, véleményem szerint. A magyar címek megtévesztőek, mert az És megint dühbe jövünk nem folytatása a Különb...-nek, legfeljebb alapelemek szintjén. Az a helyzet, hogy az És megint... elemei, de még a szereplőgárda jelentős része is a Bűnvadászokban tűnik fel. Bár sztori szempontjából ez a két film sem alkot sorozatot, ám a zsánerfejlődés szögéből viszont egymásból következnek. Bennem az a benyomás alakult ki, hogy az És megint... a Bűnvadászok tökéletesebb változata, amelyben nincs üresjárat, minden elem, és patent a helyén. Evidencia, hogy az ilyen filmeket műsoros, gyári DVD-n kell birtokolni, már csak azért is, mert a zseniális magyar szinkron mellett érdekes élmény eredeti hanggal-feliratosan is megnézni...

Különb... dühbe jövünk! – És megint dühbe jövünk – Bűnvadászok

Különb... dühbe jövünk (Altrimenti ci arrabbiamo) 1973

Már a film főcímenéje is egy könnyed, teljességgel lerázhatatlan nyári sláger, amely hóésésében dúdolva is nyarat fakaszt az emberben. Amellet, hogy prezentálja a kor, a '70-es évek, hangulatát, még ma is dúdolható, kedvelhető, és a zsáner több más alkotásának zenéjével együtt alighanem így lesz még sokáig. Ez volt a magyarországi mozikban legelsőnek bemutatott közös filmjük Terence Hillel. Kirobbanó siker, heteken keresztül telt házas

vetítésekkel. A moziváltozat először feliratos volt, majd '82-ben szinkron készült hozzá. A sztori röviden annyi, hogy a két főszereplő indul egy autóversenyen, aminek a fődíja egy takaros kis piros-sárga színekben pompázó Puma Dune Buggy hobbyautó. Egyszerre érnek a célba, így kettejüké az autó. Persze egy kocsin nem lehet csak úgy osztozni, mivel ketten két irányba tartanak. A megoldás egy sör-virslis evő párbaj. Aki többet bír enni, az nyer. A problémát az okozza, hogy a közeli vidámparkot lebontani akaró bűnbanda szétveri a kocsmát ahol párbajoznak, és az autó is kigyullad, amikor el akarnak menni, hogy máshol folytassák. Hőseink felkeresik a bandafőnököt, hogy kártérítésül egy másikat követeljenek. Ettől kezdve a film egy verekedős akció-vígjáték, változatos módon és helyszíneken. A gerincvonala ennek a vidámpark erőpróbái, amire az edzőterembeli verekedés teszi fel a pontot, a motoros hajcihő, amit középkori lovagi tornával turbóznak meg, egy felbérelt bérgyilkos hányattatásai egy tűzoltókórus próbáján, ahol természetesen Bud külön szólammal rendelkezik, és ez önálló zenei ikonná nőtte ki magát azóta. Itt jegyzem meg hogy a szótlán művészi bérgyilkos alakja egy kedves patent, amely a páros spagetti westernjeiben tűnik fel, és itt is mélységében kiaknázzák a figurát. A film csúcspontján verekedés egy léggömb-tengerben előtt, az autós ámokfutás kifejezetten egyedi különlegesség. Hasonlót nem látunk más filmjeikben. Érdekes, hogy midőn a berendezést törik össze egy ízben, a szélvédő megreped, de a következő jelenetben már sértetlen! A képi megoldások közül a szélvédőn tükröződő csillár sajátos esztétikai élmény. Ilyet amerikai filmekben nem láthatunk. A bunyó amellet, hogy látványos és vidám, sajnos befejezetlennek tűnik – legalábbis az általam hozzáférhető verziókban – mivel kurtán-furcsán van vége. Mintha a vágószobában valamiért kivették volna az utoljást. A motoros akció, nagy részt egy erdőben játszódik, ill. egy bányató, és valami farmszerűség még a helyszín. A bőrdzsekis motoros banda leamortizálása olyan show, mellyel kapcsolatban az interneten találtam egy hajmeresztő felvételt, ami nekem nagyon tetszik, bár nem tudom eldönteni mennyi alapja van. E szerint az erdei motorozás ihlető hatással lehetett a Jedi visszatér Endor holdi hajszájára! Mivel nem végeztem ilyen strukturális elemzést, ezért nem tudom ez az állítás mennyire megalapozott. De a cikk szerzője szerint a szemüveges vadász jelenete pedig tisztelgés lehet Benny Hill előtt... Az elemzés szerint a filmben megjelenő pusztítás-kultusz máig vitát generál a pszichológusok között. A filozofikus

végkifejletben hiába a megoldás, a történet visszatér a kiinduláshoz, mivel a problémát nem is oldják fel, ez továbbgondolásra készíti a nézőt...

És megint dühbe jövünk (Pari e dispari) 1978

Ez az a filmjük, amit a legtöbbször megnéztem már, és vélhetően ez így is marad az akárhányszori megnézésekkel a Bud-Terence filmek közül. A filmzene itt is lerázhatatlan, ha elkezd az ember dúdolni. A történettel kapcsolatban kísértést érzek, hogy egyáltalán ne ismeressem. Nem azért mert úgymond „spoiler alert”, ahogy divat mostanában, hanem pont ellenkezőleg, már mindenki ismeri a sztorit. A lényegét azért summázom: két hősünk a szerencsejátékokra telepített gengsztereket végigpofozva, szed össze sok pénzt együtt, de mégis eltérő motivációval. Ez alatt azt kell érteni, hogy Bud, alias Charlie Firpo, krupié volt a görögnél, és emiatt nem fogad. Hill pedig (Johnny Firpo) hadnagy az amerikai haditengerésznél, melynek sportrendezvényeit a szervezett bűnözés veszélyezteti a bundáival. A bűnbanda felszámolásába bevonja a testvérét – aki ezt a tényt nem is tudja 0 és elindul a csihi-puhi. Amint már leírtam ez a film az, ahol kiforrott a zsáner összes eleme. Rendkívül könnyed légies légkörben osztogatják a több mázsás pofonokat. Az És megint...-be bárhol be tudok kapcsolódni, mindegyik jelenetét kívülről tudom, és mindegyiket újra és újra élvezem. Az egyik nagy kedvencem a film 12. percénél kezdődő autós gyorséterembeli eldöngetés. A jelenet elején az áruhás hadnagy fogad a vendéglő tulajával öt centbe, hogy több narancslét tud meginni, mint ő kifacsarni. Amellett, hogy ez egy abszurd dolog, ajánlom a néző figyelmébe amikor az első pohár narancslével egy időben Bud beleharap a hamburgerébe. Jó a mimika, sokatmondó. De persze ez csak jó minőségű felvételen figyelhető meg, mivel általában mindenki a hadnagyot nézi. Érdekes a másik irányba is tekinteni, Budra. A fogadás megtételekor Terence Hill gesztikulálás közben kiejti a kezéből az ötcentest, de senkinek szeme sem rebben, helyette egy másikat tesz le a pultra. Nyilván nem ismételték meg a jelenetet, így ez a kis baki bennmaradt. A játékautomata szétverése, ill. beállítása ürügyén nagy hiriget kap a gengszterbanda. Van itt minden, tortába nyomott séró, tejszínspray-vel megturbózva, pacsi billiárd dákóval, és persze sorozatlövő pofonok. A jelenet végén – és ez is jól bevált patent – a már kiszállt – szó szerint – főnökkel együtt csak halljuk a staccatót, aztán röpködnek kifelé a flaszterre a nehézfűk, akik ezután pánikszerűen távoznak. No és persze a már idézett „*bunkó vagy Bugsy!*” Ezen olasz színész szinte minden Bud Spencer filmben ott van, és jól elgyepálja kemény öklü barátunk, mint rosszfiút. Van egy kivétel. Az első Piedone film az. A Piedone a zsaruban egy vidám, kemény tengerész szerepében Bud oldalán veri ronggyá a marseille-i drogcsempészeket! Valószínűleg itt kezdődhetett a munkakapcsolatuk.

Az És megint.. magyarországi bemutatója idején külön szubkult elem volt a fülesben megjelent képregény formátumú film trailer – úgy tudom, ez máshol nem volt divat! Aki ezt a két oldalas képet ajánlót elolvasta, tuti hogy elment rá a moziba.

A testvérpárt alakító Bud-Terence páros legjobb filmjében Hill karaktere folyamatosan manipulálja Budét. Míg a Különbén dühbe... párosa nagyjából egyenlő mentálisan, itt már erőteljesek a különbségek. Bud Spenceré a nyers erő, Terence Hillé a csavaros ész. A görög hajóján kibontakozó kártyacsata, ami verekedésbe torkollik, a legjobb példa arra, miért lehet annyiszor megnézni ezt az alkotást. Na meg persze a hőseink által megbundázott fogadások – aminek mindig a bűnözők a kárvallottjai – is röhejesek, és tanulságosak. A szereplőgárda itt a páros filmjeiben megszokott csapat, akik hőseinkkel együtt a csúcson vannak.

Íme néhány név: Bugsy-aki mindig bunkó: Claudio Ruffini, Parapoulis-a Görög akinek Charlie betörte az orrát: Luciano Catenacci, Mancino a gengszter, akinek a Görög hajóján Bud egyre több fogát veri ki: Riccardo Pizzuti

Bűnvadászok (I Due superpiedi quasi piatti) 1977

Mint jeleztem ezt tekintem az És megint.. előzményének, filmes szempontból legalábbis. A Bűnvadászokban feltűnő színészek közül néhányukat nem ebből, hanem az És megint...-ből zártunk a szívünkbe, és emlékeinkbe. Itt is hozza a páros a megszokott-megszeretett morózus-vidám ellentétet, ami egyben a védjegyük is. Ebben a filmben a két hős külön-külön próbál munkát találni egy kikötőben, melyet a „szakszervezet” ural. A főnökük a későbbi Görög az az És megint...-ből, de a bandája tagjai is ismerősek. Egy elcseszett rablási kísérletet követően – nem teljesen önként – felcsapnak rendőrnek. A film története alapvetően az És megint... csak még nem kiforrottan. A karakterek még kissé bugyuták, de a poénok és az ütések már ülnek. A spagetti westernnek után ez volt a páros első, modern milióban játszódó filmje. Itt sem mesélem el a történetet, mégpedig azért mert ez nem annyira ismert filmjük. Talán csak annyit, hogy rendőrként nyomozni kezdenek egy kínai fiú halálának ügyében, aki piti tolvajként „forró” árut lopott el. A film érdekessége, hogy van benne egy romantikusnak szánt szerelmi szál, de ez egy kissé kilóg belőle. A Terence Hill által alakított Kirby, a Susy nevű kínai lányhoz vonzódik. Amellett, hogy Laura Gemser félig holland, félig indonéz volt, tehát nem kínai, ráadásul a „színésznő” korábban pornográf filmekben szerepelt, emiatt meglehetősen hírnévnek örvendett. Ehhez képest elég jól játszotta a szende kínai leánykát! A film készítése idején már kifutott a spagetti western. Így születtek meg a modernkori western-hőseink. A filmet Miami-ban vették fel, mint erre az egyik párbeszédben viccesen utal is Bud. Érdekesség, hogy a forgatási engedélyek rendben voltak, de a rendőrség erről nem tudott, így a rendőrautón száguldozó Bud-Terence duót egy ízben a Miami rendőrség nagy erővel bekerítette és igazoltatta! A forgatás során voltak köztük viták, mert eltérő módon dolgoztak, Bud elmesélte egyszer, hogy ő ösztönből, míg a barátja precíziósan dolgozik, és ebből kisebb konfliktusok adódtak. De ezek hamar elsimultak, mivel örültek a közös szereplésnek. A filmet amerikai-ban vették fel, a spagetti western széria utáni első városi csíhi-puhiként. Néhány jelenetét viszont Olaszországban, és például a tekepályás bunyó felvétele során Terence Hill könnyebb fejszerűlést szenvedett, ezért a forgatás néhány napot szünetelt.

Itt is következzen néhány név: Fred embere: Claudio Ruffini, Fred Cline-akit mindig oldalba rúgnak véletlenül, és az egy évvel későbbi Bud filmben már ő a Görög: Luciano Catenacci – őt a szintén nem rég elhunyt Rajhona Ádám szinkronizálta, Mr. Sebhelyes, Fred embere – rendszerint ő rúgja meg tévedésből Fred-et: Riccardo Pizzuti

Sheriff-filmek

Sheriff az égből (Uno Sceriffo extraterrestre - poco extra e molto terrestre) 1979

A sheriff és az idegenek (Chissa perché... capitano tutte a me) 1980

Mint a sci-fi, és a Bud Spencer filmek rajongója ez a két mozi, anno kötelező darab volt számomra. Különleges csemege volt a két kedvenc műfajom fúziójára jegyet venni. Sokan voltunk, tele volt a mozi. Ezek a filmek úgy sci-fik, hogy annak csupán jópofa paródiái, de közben, még inkább elsősorban telivér Bud Spencer film mind a kettő. Ezeket a filmeket nem egyszerűen megnéztem, de többször is áhítattal elzarándokoltam a filmszínházba, még akkor is, ha emiatt úttörő-örsi óráról kellett ellőgnöm. A recept elvileg az ismert: a jóságos óriás, és a fifikás kisfiú, akit meg kell menteni. A Piedone filmekben, különösen az afrikában, és egyiptomban van egy rakoncátlan kiskölk, akinek nevelési problémái előre vetítik a jelenünket. Ezek a filmek ebben a tematikában hasonlítanak a Piedone filmekre. Csak itt a kisfiú egy földönkívüli. Persze a jóságos óriás nem hiszi ezt el, akkor török meg, amikor elbeszélget egy lóval erről. Haláli vicces a zsidbadás ikonunk arcán, ahogy önmagát pofozgatva döbbenet hallgatja, amint ló bizonygatja neki, hogy a fiút H-7-25-nek hívják! Amikor visszaáll a normál kommunikáció, a sheriff még egy kicsit nyihog és fújtat, haha! A filmek az akkortájt tetőző UFO-hisztériát parodizálják ki, természetesen most nem megyek bele a konteókba. Ha konkrétumot akarok kiemelni, az első moziélmény óta kedvencem a szupermarketbeli verekedés a katonákkal. Az amerikai hadsereg tagjaival. Amikor először láttam, még fogalmam se volt mi az a bújtatott reklám, ehhez nálunk a '90-es évek kellek. Manapság azonban a jelenetet nézve egyértelmű, hogy a különböző Martini forgalmazó cégek bőkezűen szponzorálhatták a filmet. Már csak azért is gondolom ezt, mivel lépten-nyomon Martinis üvegeket látni, és bár bőven hullik az egyéb áru, Martinis üveg egy sem török össze! Sőt semmilyen szeszes üvegáru nem török össze! De van tézta, hús és sajt, vegyi áru reklám. Hol volt még a magyar mozipremier idején az Ariel mosópor... és hol van most? Nincs ezzel bajom na, bezzeg a mai „a műsorszám termék-megjelenítést tartalmaz” hosszadalmaskodással viszont igen! A korabeli néző – én is! – imádta, ahogy a derék pofozógép, az úrkisfiú, és a piti tolvaj segítőtje tör-zúz a kapitalista árúbőséget prezentáló nagyáruházban. A katonák vezetője, a füttyülős seggfej is egy olyan kedves patent, ami más filmekben is felbukkan, például a Bűnvadászokban a pályán előadott hirigben. A Bud Spencer filmek érdekes,

szintén visszatérő eleme a „bombajó bokszoló” sűrű ütközése az amerikai hadsereggel, annak vagány, hepciáskodó tagjaival. A bomberdzsekis keménylegények elpáholása alighanem egyfajta erkölcsi példabeszédként hatott a szocialista milió ifjúságára... legalábbis a forgalmazó szerette volna ezt. Hogy miért pont az amerikai hadsereg? Hát Bud Spencer olasz-nápolyi hazafi volt, nyilvánvalóan azért. No meg a Roswelli UFO-crash, és Kenneth Arnold észlelése óta mindenki amerikai jelenségnek – amerikai agybajnak – tartotta az UFO témát. Kedvenceim még a Stan és Pan-ról tartott értekezés, valamint biomagnetikusan feltöltött horgászás. Ez minden pecás álma! Jót neveltünk anno azon is, ahogy csúzos-reumás öreglegények biotablettákat kapva a kis alienfiútól, vidám ugrabugrálás stílusban verik a rosszfiúkat. A folytatásban a sheriff munkát keres, és talál egy kisvárosban, amit több banda tart rettegésben. Először ezeket veri meg sorban, hogy aztán közösen ruházzák meg az idegenek befolyása alatt álló közbiztonsági szerveket. Ebben a filmben a sheriffet börtönbe csukják a manipulált rendőrök, mégpedig csupa nehézfiú közé. A kárörvendő öröknek leesik az álla, mikor a szokásos sorozatlövés zajok után a megtépett keménylegények alázatosan kiszolgálják hősnünket. Ami az előző részben kábítólövedék, az ebben akarattébénító sugárzás. Bár lelassítja hősnünket, az idegen géplények nem kerülnek el sorsukat. A sheriff ütéseitől elromolva gagyognak, kézen állnak idiótán énekelve, a mozinéző nagy gyönyörűségére. A vezérük pedig egyetlen ütéstől kék szilánkokra esik szét. Természetesen megmenti H-7-25-öt is. Az amerikai hadsereg itt már csak asszisztál, vezetőjük egy idegbeteg ordítózó káplárszerű figura, meg egy magabiztos idióta, aki az előző részben is állandóan felsült. Természetesen ezeket is mihamarabb beszereztem műsoros DVD-n.

Zsoldoskatona (Il soldato di ventura) 1975

A Zsoldoskatona túl régi film ahhoz, hogy moziélmény fűződjön hozzá. Mégis volt szerencsém hozzá a „Szabadság filmszínházban”, ami azt jelenti, hogy nem a premiért láttam, vagy a sikerszeriát meglovagolva vették műsorra e régebbi Bud filmet a hazai mozik. A Zsoldoskatona egy középkori várostrom krónikája, a barletta-i csatáé, természetesen humoros szemszögből. Bud és társai vándorúton vannak, akár Don Quijote. Ekkor csöppennek bele a francia lovagok által ostromolt várba, amit spanyolok tartanak, olaszokkal vegyesen. Először a spanyolokhoz akar menni a vándor lovag, de barátai, hű kísérői éhesek, jól akarnak lakni. „Örömet akarván szerezni, négy húséges bajtársának – ennek a négy dögező tetűnek, aki ti vagytok! – a bajnok a francia tábor felé vette útját!” Idéztem a bajnok krónikájából. Tehát a franciákhoz szegődnek el, ám cipőpucolási problémák miatt átállnak az ostromlótól, az ostromlottakhoz. Már az is rém vicces, ahogy felmennek a várba, természetesen az ostromlók között, akiket már az ellenségeiknek tekintenek. Egy vödör vizelet zúdul a nyakukba stb., de csak feljutnak. Elég paradés, kihasználják a kor adottságait és szokásait alaposan. A védők jól meglepődnek, amikor az ellenség soraiból váratlanul bár szerény, de annál értékesebb erősítést kapnak. A kor csodafegyvere a hiperágyú ami 3 óránként képes löni – minő borzalom – ez már tömegpusztító fegyver. Ezzel folytatják a franciák, miután a bajnok visszaalázza őket a nyílt színi provokatív ebédelésük után. Hősnünk elvállalja a fegyver semlegesítését. Ütközben komédiásokba botlanak, akik, amikor megtudják, hogy nem franciák, azt hiszik spanyolok, megnyugtatják őket, hogy nem. Bajnokunk felteszi a költői kérdést: ha Olaszországban vagyunk, akkor kik lehetünk, mire a komédiás gondolkodás nélkül rávágja: németek! Beállnak hozzájuk, így jutnak el a franciák szuper ágyújához, ahol a katonákat egy szórakoz-

tató műsor keretében lefegyverzik és szétverik, a fegyvert pedig felgyújtják. A franciák elfogják a komédiás hölgyeket, de hősnünk a tengerparton kiszabadítja őket. Ez se piskóta tallér, beáll a gyakorlóbabu helyére, és kipofozza a nyeregből a lovagokat. Mivel három nap múltán érkezik a felmentőserég, a vár parancsnoka szabályos lovagi párbajt szervez – amire a felkészülés három nap – meg lovaggá üti hőseinket... stb., stb. Hogy ne meséljem el ezt a mulatságos középkori pofozkodást, csak megállapítom, hogy Bud Spencer szóló filmjei közül ez tetszik a legjobban, ha kevéssel is de lekörözi az idegenes filmeket. Azért is szenzációs a produkció, mert ez az egyetlen filmje, ami a középkor miliójében játszódik. Ennek megfelelően súlyos, nem fogják maguk vissza az alkotók. A felhőtlen vidámság és kalandok közepette van egy komor epizód is: az egyik olasz áruló lesz, és ezért a franciák – jogosan – felakasztják. A bajnok ezt nem hiszi el, és ebben a naív hitében végig megmarad. Ez elég kemény egy ilyen alapjában vidám filmhez, de hát ilyen volt a középkor, kemény. Ettore Fieramosca (a bajnok), egyébként valós személy volt. A párviadala a francia lovagokkal némiképp mitikus, és még ezt a mítoszt is eléggé szabatosan kezeli a film, melynek forgatási költségei 10 korabeli millió dollárt emésztettek fel. Elsősorban azért, mert a középkort imitáló eszközök, díszletek, és jelmezek már akkor sem voltak olcsó mulatság. A Zsoldoskatona Bud Spencer pályafutásának egyedülálló darabja, amiben a vadnyugatról átnyergelve – hogy stílusos legyen – a háborúskodó középkori Európában csattanak a pofonok. Ez a film volt az első filmje, amit műsoros DVD-n igényeltem, nem csak azért, mert jó film, hanem mert különleges darab. A mozi élmény is a mai napig eleven bennem, és rendkívül szerencsésnek érzem magam, amiért széles vásznon is élvezhettem anno.

A cikk végén nem mellőzhetem a magyar Piedonét, Bujtor Istvánt, alias Ötvös Csöpit sem. Maga Bujtor sem tagadta, hogy a figuráját a Piedone filmek ihlették, de persze nem csak azok, hanem az ikon összes filmje. A magyar, így a szentesi mozikban a nyolcvanas években a Bud Spencer filmek mellett, a hasonló karakterisztikájú, de sajátosan magyar miliójú, ötvös filmek jelentettek a felhőtlen, könnyed szórakozásra garanciát, akár sokadjára is megnézve azokat. Bujtor István számtalan alkalommal adta kölcsön a hangját Bud Spencernek.

Források: internet

Bugner József alias: Joe Bugner

1950. március 16-án született, egy kis, Szeged melletti községben, Szőregen. 1956-ban kivándoroltak Angliába a szülei. Profi bokszoló. Számos alkalommal együtt szerepelt Bud Spencerrel pld: bomba jó bokszoló, sheriff az égből. 1995 szeptemberében, Queenslandben egyhangú pontozással, 45 esztendősen megszerzi új hazája nehézsúlyú nemzeti bajnoki címét!

Petya

A zongorajavító

„...ki kell tárnia a szívét, hogy meghallja a hibátlant a hibában...”

Csodálatos nap virradt a kicsiny kastélyra. Mindenki így hívta a környéken, pedig nem épült kőből és nem is húzódott várak körülette. Nem feszült rács a bejárat előtt és nem voltak se falai, se tornyai. Nem lakták királyok, se királynők. Udvartartása is visszafogottnak mondható, hiszen csak egy kertész és cseléd felesége tartozott ebbe a körbe. Mindenki más, a szakács, az erdész, a varrónő, a suszter és még sokan mások inkább a faluban laktak, távolabb a kastélytól. A kertész és felesége is csak azért, mert a kastély urának feltétlen szolgálói voltak. Annak az úrnak, aki sajnálatos módon már eltávozott az élők sorából, ám akinek nem felejtették el azon jó cselekedeteit, amelyeket élete során elkövetett velük szemben. Pedig az életük nem volt ugyanolyan, mint azelőtt. Azóta, hogy uruk eltávozott, az úrnő volt parancsolójuk. És a hosszú évek alatt, amit irányítása alatt töltöttek, bizony még jobban megtanulták értékelni azokat az időket, amiket azelőtt éltek. És azt is, hogy felkel a nap. Hogy a virágok zöldellnek, a madarak csicseregnek. Ami nem volt elmondható a kastély úrnőjéről.

A kastély második szintjén egy csukott ablak üvegében egy arc tükröződött. Vonásai kemények voltak, szája lekonyult. Elnézte, ahogy a kertész munkálkodik. Majd elunta és továbbindult a folyosón. Megállt egy csukott ajtó előtt. Lenyomta a kilincset és kinyitotta. A szobában sötét volt. Ablakai elfüggönyözve, szélein halovány napsugarak ültek. Lassú léptekkel az ágyhoz sétált. Leült a szélére és karját a takaróra helyezte. Szeme még nem szokta meg a sötétet, tapintása hamarabb tudomására hozta: az ágy üres. Lady Cattermole-nak ez felettébb ellenére volt. Ekkora ütötte meg fülét a zaj. Odalentről jött. Felállt, kiviharzott és becsapta maga után az ajtót.

A földszinten hatalmas előszoba terült el. Tűzhellyel, kanapékkal, bundával a padlón. A tágas ablakok csak úgy nyelték a fényt. Mindent ezerszeresen sugároztak vissza, fényárba borítva a helyiséget. Az egyik kanapé sarkában egy kupac pléd alatt egy kis test kuporgott. Amint megérezte, hogy reggel van, kiugrott a takaró alól, és az ablakhoz sietett. Ott állt ugyanis letakarva hófehér lepellet egy gyönyörű zongora. Felhajtotta addig, hogy a billentyűket szabaddá tegye és leült a háttámla nélküli kis hokedlire. Játsszani kezdett. Olyan szépen játszott rajta, hogy odakinn a kertész megállt a munkában. A cseléd pedig, aki az első emeleten takarított szintén leült arra az időre. Gondolataikba mélyültek és elmosolyodtak anélkül, hogy tudták volna. A kis kezek szorgalmasan ütötték a billentyűket. Egészen addig, míg meg nem jelent egy alak a lépcsőfordulóban.

- Miért játszol a zongorán? - kérdezte Lady Cattermole.

A kislány, aki az imént még önfeledten játszott, most elszomorodott. Abbahagyta a játékot és anyja felé fordult.

- Azt hittem, szabad. Reggel van.

- Igen, reggel van - tett néhány lépést a kislány felé -, de csak a felügyeletem alatt játszatsz. Megmondtam neked, Elisabeth.

- Bocsánat - súgta a kislány.

- Büntetésből ma nem játszatsz többet. És ahogy hallottam, még egy jó darabig nem.

A kislány felkapta a fejét és anyja szemébe nézett.

- Meddig nem játszhatok? És miért nem?

- Egy darabig. Amíg meg nem javítják a zongorát. Szörnyen hamisan szól. Nem szeretném, hogy elhangolt hangszeren gyakorolj. Árt a tudásodnak.

Azzal a lepelhez lépett, lehajtotta a billentyűfedeleket és letakarta. Elisabethnek eszébe jutott egy emlék. Egy fekete koporsó, ahogy a föld alá helyezik és elföldelik. Könny szökött a szemébe. Felpattant és kirohant a kertbe. Onnan meg sem állt, míg ki nem ért a kapun túl. Futott, míg el nem tűnt a kertész követő szeme elől. A bejárati ajtóban megjelent Lady Cattermole.

- Magnus! - szólt a kertésznek.

- Igen, asszonyom!

- Menjen be a faluba és hirdettesse ki, hogy zongorajavító kerestetik a kastélyban.

Magnus mélyen meghajolt, majd megkérdezte.

- Lady Elisabeth... Jobb volna, ha utánamennék előbb.

- Nem, Magnus. Nem lenne jobb. Majd megbékél és visszajön. Mindig visszajön.

Magnus megvárta, míg Lady Cattermole becsukja maga után az ajtót, és csak azután indult el a faluba. Út közben azon járt az esze, vajon minek ide zongorajavító, ha egyszer gyönyörűen szól az a hangszer Sissy kisasszony kezei alatt. De Magnus arra is gondolt, hogy Lord Cattermole özvegye parancsot adott és azt neki teljesíteni kell. Akkor is, ha nem érti az okát.

Messziről érkezett. A napját se tudja, mióta van úton, ezért betért az első fogadóba, amit a kis faluban talált. Odabenn nagy élet volt. Valaki nagy hangon mesélte élete történetét. A többiek hallgatták vagy közbeszóltak. De a nagyhangú csak nem hagyta elnyomni magát. Túlkiabálta mindet. Az utazó leült egy kis asztalhoz. Ahogy látta ezt a csapos, egyből ott termelt mellette.

- Mit kíván az úr?

- Azt kívánom, bár volna valami, amiben segíthetnék.

A csapos egy szempillantás alatt mogorvább lett. Gyümölcsöző üzleti lehetőség ugyanis kevés rejlik egy efféle felajánkozásban. Odafordult hát az ivó társulathoz, odaballagott hozzájuk és egyiküket vállon veregette. Majd az utazóra mutatott és visszasétált a pult mögé. Az idős férfi felállt és a kis asztalhoz sétált.

- Adjon Isten! - ráztak kezét.

- El kéne a segítség. A zongorákhoz ért-e?

Az utazó nem tudta, mit feleljen, jobbnak látta hát, ha őszintén válaszol.

- Értek én egy kicsit mindenhez.

- Hát jó. Meglátjuk. Magnus vagyok, szolgálatára.

A kis Elisabeth kisírt szemekkel végül hazaindult. Egy kis domboldalon csücsült egészen estig. S mikor a nap eltűnt szeme elől, úgy döntött, feláll. Ideje hazamenni. Apukája mindig ezt mondta, mikor elnézték a lemenő napot és az eltűnt az égbolton. Szerette nézni, ahogy lemegy a nap. Úgy érezte, ilyenkor apukája is ott van mellette. Megnyugtató érzés volt. Aztán belémart a tudat, hogy ez nem valóság.

A valóság odahaza várja. De muszáj hazamennie. Hiszen anyukája várja őt.

Félúton, ahogy egy kis tisztáson haladt, két emberbe botlott. Egyiküket rögtön felismerte.

- Magnus! – rohant oda a kislány boldogan.

- Sissy kisasszony! – kapta föl a férfi a kis testet.

- Ő kicsoda? – kérdezte érdeklődve a szimpatikus ismeretlenről.

- Az úr azért jött, hogy megjavítsa a zongorát.

Az utazó mosolygott és csak ennyit kérdezett.

- Szeretsz rajta játszani?

- Igen – rázta meg a fejét a kislány.

- Jó. Akkor feltétlenül meg kell nézni, miért rakoncátlanokodik.

Mikor kiértek a fák közül, Magnus szólalt meg.

- Íme a kastély!

Az utazó megcsóválta a fejét.

- Dehogyan kastély ez. Legfeljebb villának mondanám. Annak is karcsú.

- Mindenki így hívja – nevetett Magnus. – Megszokásból.

- Á, értem. A szokás nagyúr. Képes megtelepedni az emberben és elhatalmasodni rajta. Még azt is elfeledtetni vele, amire azelőtt szentül megesküdött.

- Valahogy úgy – mosolygott Magnus. – Ha a zongorákhoz is így ért, mint a szokások elemzéséhez, Lady Cattermole igazán elégedett lesz.

- Ezt én is így gondolom.

- Ma estére legyen a vendégünk. Holnap nekilát a munkának. Reggel bemutatom az úrnőnek.

- Úrnő... Érdekesen hangzik.

Lady Cattermole felettébb elégedett volt. Nem elég, hogy Elisabeth az utasításának megfelelően cselekedett, vagyis az ágyában aludt és nem nyúlt a zongorához, de még egy hangszerjavítót is kerítettek. Igazán szép napnak indult a mai. A cselédje segítségével elkészítette magát. Nem akárhogy akart mutatkozni az idegen előtt. Tudta, hogy már itt töltötte az estét és azt is, hogy minden bizonnyal alkalmas a feladatra. Legnagyobb öröme a zongora ismét teljes pompájában szólalhat meg. Elege volt már abból, hogy nyeszlett, cincogó hangok tépázzák az idegeit. Ráadásul Elisabeth is méltó módon gyakorolhat, hogy apja nyomdokaiba léphessen.

A verőfényes nappaliban találkoztak. Az utazó a kanapén foglalt helyet, míg várta az úrnőt. Lady Cattermole a lépcsőfordulóban köhintett egyet. Az idegen felkapta a fejét és a zaj felé fordult. Mikor megpillantotta az „úrnőt”, nem érzett különösebb késztetést aziránt, hogy hajbókoljon. Már ahogy egy úrnő előtt szokás.

- Adjon Isten, Mrs. Cattermole.

- Lady Cattermole – helyesbített, miközben lépdelt lefele a fokokon. Mikor egy szintre ért az utazóval, de az még mindig nem szólt egy szót se, megkérdezte.

- Megtudhatnám a nevét?

- Bocsásson meg, de ha jól tudom, nem a nevem miatt vagyok itt. Már, ha nem sértem meg.

- A stílusa hagy némi kívánnivalót maga után. Remélem hatalmas szaktudás mellett törpül így el.

Nem is nézett tovább a férfira. A fehér lepelhez lépett és lerántotta a zongoráról.

- Tessék. Lásson hozzá.

- Mi a baj veled?

- Hamis.

- Akkor hangolni kell rajta.

- Minden bizonnyal.

S zazzal Lady Cattermole szívesebben fordított volna hátat és sétál el, magára hagyva az idegent, semmint megtapasztalni azt, ami azután következett.

- Mit szólna egy sétához a kertben?

- Micsoda? – értetlenkedett az úrnő.

- Egy sétához. Velem. Szép idő van. Miért kuksolna itt benn?

- Magának a zongorával van dolga. Nem velem.

Az idegen felhajtotta a billentyűtakarót. Lenyomott egy hangot. Majd még egyet. Végighúzta a kezét a legmagasabbtól a legmélyebb, majd visszafele is. Aztán leült és játszani kezdett. Szépen szólt a zongora. Kifogástalanul.

Lady Cattermole ajkai fellazultak. Arcának ráncai kisimultak. Szemei kikerekedtek.

- Maga...

Az utazó abba hagyta a játékot és felállt.

- Kérem, sétáljon velem egyet...

A kertben madárcsicsergés hallatszott. Zöldelltek a fák, virágillat-áradat töltötte ki az orrokat. Sütött a nap és gyenge szellő lengedezett.

Lady Cattermole bizalmába engedte az idegent, pedig még a nevét sem tudta, s jól esett neki magáról mesélnie. Az utazó figyelmesen hallgatta, s mikor eleget hallott így válaszolt.

- Azért vélte hamisnak a zongorát, mert a kislánya olykor elütött rajta egy-egy hangot. A férje hatalmas zongorista lehetett és titkon hozzá mérte. A történet, ahogy a férjét elvesztette, szörnyű. Fogadja részvételemet. Valószínűleg mind a mai napig képtelen feldolgozni a veszteséget. S a régi szokások rabjává vált. Kastélynak hívja az otthonát, önmagát pedig úrnőnek. Udvertartást vezet és hercegnőt nevel. Csak azért, hogy elviselje a terhet.

Odabenn a kis Sissy játszani kezdett. Ugyanúgy, ahogy eddig. De mégis máshogy. Valami megváltozott.

- Ez a kis hamisság a kislány gyakorlati hiányosságából fakad. De önnek ki kell tárnia a szívét, hogy meghallja a hibátlant a hibában. Elfogadni őt így, akár ezen az úton akar továbbhaladni, akár nem. Bátorítania kell, ha más irányt akarna venni. A kislány most még az apja emléke miatt játszik. Így dolgozza fel. Hagyni kell, míg szívből jön.

Egyszer csak a kislány dalra fakadt. Addig Lady Cattermole olyan szépen senkit nem hallott énekelni, mint tulajdon kislányát. Megállt az ablak alatt és hallgatta. Eszébe jutott megboldogult férje. A vele töltött idő. Amikor még szegény sorsú fiatal volt, de William felkarolta őt. A harag, ami éveken át emésztette, amiért olyan hirtelen elment. Az elvesztegetett idő, amit saját fájdalomába ölt. Ahelyett, hogy örülne annak, ami megadatott. Ennek a hatalmas háznak, a kertnek, a virágoknak. Sissynek. A pillanatnak. Azoknak, akiknek William szintén az életét köszönhette. Magnus és felesége. A többieket ő üldözte el a viselkedésével. Csakis az ő hibája. Nem az övék.

Elisabeth pedig csak játszott és énekelt. Őt hallgatta mindenki, aki a közelben volt. Se Magnus, se felesége nem rejtegették könnyeiket. Ahogyan többé Mrs. Cattermole sem. Többé soha.

Seth

2005 szeptember. Ekkor kaptam azt a zenei válogatás CD-t Tőle. Iszonyatos belegondolni, hogy eltelt tíz év azóta. Tíz hosszú év, amelyben volt rengeteg szép, jó, szomorú dolog, boldog és viszontagságos korszakok. Azt hittem, egy lány, aki ma már felnőtt nő... azt hittem, hogy... nem képes arra, hogy felkeressen ennyi idő után, és nem képes arra, hogy néhány rövid mondattal felborítsa az egész Világot, amit felépítettem. Évek óta nem kavarnak fel a volt szerelmeim, képtelenek rá, írhatnak, telefonálhatnak, összefuthatnak velük egy kávézóban, már hidegen hagynak. Egyedül Ő képes arra, hogy ezt elérje. Szótkák mondani, hogy a „Szív falhoz állítja az elmét”, de sose gondoltam azt, hogy mennyire így van ez. Pedig így van.

Vannak nők, akiket a férfiak sohasem tudnak feledni, bármerre is sodorja őket az élet. Számomra Ő ilyen. Az az igazság, hogy sokat gondoltam Rá az elmúlt években. Nem mindennap, nem minden órában, de mindig volt egy-egy pillanat, egy gyönyörű dal a rádióban, vagy egy csodálatos idézet egy könyvben, egy katartikus színházi jelenet, vagy télen, amikor zuhogott kristálytiszta hó... vagy amikor álltam a vonatállomáson, és láttam egy bodros hajú lányt magányosan ácsorogva sóváran nézve a vonat után... akkor a szívem elkezdett kalapálni, és elöntöttek az emlékek. Ha egyszer befejezem a regényem, azt hiszem, már nem Joe lesz a címe, hanem az, hogy Lia. Ezt a fantázianevet találtam ki Neki, a Joe nem tetszik, nem illik Rám egyáltalán. Hamarabb nevezném magam benne Gergőnek vagy Dánielnek. Egyébként még mindig haragszik rám. Dühös, amiért elrontottam Neki. Sajnálom én ezt az egészet. Kiszámíthatatlan kamasz voltam, rendkívül rosszul időzítettünk, de a szívem nem lehet megállítani! A férfiak dögök. A férfiak disznók. Tudom. Ismerem már ezt a sok jelzőt ránk, és vannak esetek, amikor ezek igazak is, mint az én esetemben. Fura, elvileg örülnöm kellene, hogy nem házasság, hogy nincs gyereke, hogy még van lehetőség, ha az élet egyszer úgy hozná, hogy mi ismét újra együtt. De nem örülök. Nem örülök, mert részben azért nincsen neki, mert egy hatalmas nagy seb tátong kis szívének falán. Ezért inkább buli, pasik szabad idejében, és ahogy ismerem, beleveti magát a munkába is, és 500 százalékos teljesítményt nyújt, s közben elfelejt élni. Elfelejté azt, amiben hitt, azt amit én kiöltem belőle. Amióta ismerem Őt, feleség típusnak gondolom, aki gyermekek gyönyörű édesanyja lehetne. Talán sose mondtam Neki, de akármi is volt köztünk, akárhogyan is szívtuk egymás vérének nehéz időkben, mindig úgy gondoltam, hogy csodálatos feleségem lenne. Ma is így gondolom. Ezért szomorít el az, ahogyan írt... ahogyan az élethez áll, ahogyan az életéhez áll. Elrontottam neki. Tudom nem a képességeink. hanem a döntéseink határoznak meg elsősorban minket... dönthetett volna másképp. Ahogyan én is dönthettem volna másképp, és

Az utazó pedig továbbállt. Másol akad dolga a széles világban. Éhséget nem érez, ahogy fáradtságot és szomjúságot sem. Csak a dolgát teszi. Segít másokon. De azt mindig ott, ahol felüti fejét a szükség. Úgyhogy csak halad tovább rendületlenül. Ki tudja, talán épp felénk igyekszik.

Merengő

szerethettem volna úgy, ahogyan Ő azt megérdemelte. Talán akkor most egy teljesen másik történetről írnék itt, amelyiknek sokkal, de sokkal vidámabb lenne a kicsengése.

Szóval felkeresett. Megkért, hogy keressem meg Vau-Vau-t, mert nagyon hiányzik Neki. Talán mindenkinek kell kabala, hogy érezze tartozik valahová. Tudom én, és azt is tudom, hogy mindig is ragaszkodott a kis plüsséhez, de elgondolkodtam... vajon Vau-Vau valóban ennyire fontos? Mi a valódi oka annak, hogy rámírt? Ha Vau-Vau annyira fontos lenne, már évekkkel ezelőtt elkérte volna, nem igaz? Ez lehet egy üzenet, hisz annak idején én Neki adtam Zöldit, s én már nem kérhetem vissza, hisz ellopták a táskát, amiben Zöldi csücsült. Mi lehet? Vajon mi lehet az oka annak, hogy hirtelen rámírt, és szeretné viszontlátni? Engem is viszont akar látni? Akkor viszont miért beszél úgy a férfiakról, hogy neki tulajdonképpen csak eszközök, akikkel eljátszadozik? Azért mert én is ezt tettem vele sötét korszakomban? De ez mit bizonyít? Vagy nem találja a helyét, és keresi azt a valamit, azt a valakit ami, aki nagyon hiányzik neki? Persze tudom azt is, hogy az írásban történő beszélgetés teljesen más, mint az élőszó, főleg ha az internetre gondolok, hisz ott könnyű eladni magunkat olyannak, amilyennek akarjuk. Ettől még lehet, hogy teljesen mást gondol és mást akar, mint amit felém közvetít. Nem látom a tekintetét, nem tudom leolvasni, mit érezhet, mit gondolhat. Szerintem magányos. Valahogy akkora űrt hagytunk egymásban miután szakítottunk, hogy én sem hevertem ki a mai napig sem. Nekem is volt sok csalódásom, voltak nők, akik ha lehet így mondani, szemetebb módon bántak velem az évek alatt, mint ahogy én bántam vele. És igen én is hasonlóan gondolkodom, nem akarok feleséget, nem akarok gyereket, nem akarok családot. Viszont akarok egy párt magamnak, egy új szerelmet, egy nőt, akit szerethetek. Számomra ez nem múlt el, csak nem találtam. Mostanában nem is keresek, talán jó ez így, talán nem. A pillangó is akkor száll le az ember vállára, ha nem hajkurássza. Ahogy olvastam a sorait a csevegőben, úgy éreztem, hogy Ő soha, de soha nem is akar párt magának. Lehet valami célzott üzenete van ennek, de lehet, hogy tényleg ki van égve. Nem tudom mi az igazság, de én azt szeretném, ha Ő boldog lenne. Ha velem, akkor velem, ha nélkülem, akkor nélkülem. Nagyon rossz érzés volt egy kiegészítő bulikirálynő szavait olvasni, aki precízen elmagyarázza, hogy most már tud szortírozni a pasik között, tudja, kivel álljon össze. Ezt olyan formában fogalmazta meg, hogy akár azt is mondhatta volna, hogy most már tudja, hogy melyik kannal kefélje szét a szombat éjszakát. Tegye, szíve joga, Nem is zavarna, ha tudnám, hogy tényleg ezt akarja, ha neki így jó, de nem hiszem, hogy Neki így jó. Legfeljebb így kényelmes...

kosakati

GEA-2100

„...A Gea-2100 nemcsak egy hatalmas űrhajó, de hatalmas vállalkozás is... már a tervezésben is részt vett a Föld sok százezer szakembere, megépítésében összehangolták az egész világ iparát...”

„...30.000 utasát évek alatt válogatták ki számtalan jelentkező közül... minden kiválasztottra legalább tíz kiképzett, reménykedő helyettes jut...”

„...Az elinduló 30.000 ember örökre elhagyja a Földet. Az expedíció úti célját körülbelül a hatodik generáció fogja elérni... A küldetés beteljesítői nem térnek vissza a Földre... Ha sikerrel járnak, nagy részük az új hazában marad, és elkezd kialakítani a bolygón az ember számára lakható környezetet... Kisebb részük a Gea-2100-zal elindul vissza a Földre, újabb hat-hét generáció tölti el egész életét a hajón, mielőtt az gazdag információs anyagokkal elérné a naprendszeret...”

„...amikor a Gea-2100 visszatér, a Föld minden bizonnyal már egészen más lesz, mint az expedíció indulásakor... A Gea-2100 folyamatosan tartja a kapcsolatot a Földdel, mégsem lehet tudni, hogy a hajó mikro-társadalmá milyen fejlődésen megy majd keresztül...”

„...az emberiség napokon belül olyan útelágazáshoz ér, amelyen két-három új úton kell egymástól majdnem függetlenül továbbfejlődnie... A technika, az utazás fejlődésével idővel újra szorosabbá válik a kapcsolat az időlegesen több ágra szakadt emberiség csoportjai között... Megjósolhatatlan, hogy az emberiség egységes marad, vagy a fokozódó különbségek miatt részekre szakad...”

Linn letette az újságot.

– Azt hiszem, mára elég lesz...

– Nővérke, igazán nagyon kedves, hogy ma reggel is felolvast nekem.

– Nem vagyok nővérke – igazította ki Linn mosolyogva –, orvos vagyok.

– Orvos? – csodálkozott el Mark. – És ráér nekem felolvasni?

– Nyugodjon meg, nem megy a munkám rovására, a szabadidőmben szoktam felolvasni magának.

– De miért pazarolja rám a szabadidejét? Betehetné az újságot az olvasógépbe, vagy elég tehetné az internetet a vakoknak készült keresőprogrammal, vagy egyszerűen csak bekapcsolná nekem a rádiót...

– Az olvasógéppel nem lehet beszélgetni, a vakkeresőprogramot mire megtanulná kezelni, meggyógyul a szeme és felesleges lenne, a rádió meg olyan személytelen és szűkszavú, alig mond híreket, folyton csak zenél... én meg ráérek, valamivel agyon kell ütnöm az időt...

– Bizonyára jobban is el tudná tölteni... a hangjából ítélve fiatal lehet...

– Még így is marad bőven szabadidőm. Három hónapja érkeztem vissza a marsi bázisról. A szabadságom nagy részét a tengernél töltöttem. Napokon belül indulok újra a

Marsra, a hajóra... A szabadságom és az indulás közötti időben itt dolgozom és lakom a kórházban. Két út között mindig itt lakom és dolgozom... Nem lenne érdemes arra a néhány napra kiköltözni a városba... lakást bérelni, költözöködni, stb.

– Ezek szerint maga hajóorvos.

– Igen, az vagyok.

– A Gea-2100 napokon belül indul... csak nem azzal megy világgá?

– Jól fogalmazott. Ez a hajó nem mostanában tér vissza, és az útja egy új világba vezet.

Linn zsebében felcsipogott a hívó. Sietősen hagyta magára a gondolataiba merült Markot.

– Tegnap azt mondta, maga hajóorvos – kezdte Mark másnap reggel a beszélgetést, miután Linn befejezte a szokásos felolvasást.

– Igen.

Mark nem láthatta, hogy Linn lassan felemelkedik a székről, és tétován az ajtó felé lépked. Kötés volt mindkét szemén. Néhány napja operálták, kis ideig még vakságra volt ítélve.

– Ismertem egyszer egy hajóorvost...

– Igen? – Linn keze már a kilincsen volt.

– Alin Ross... Nem ismeri véletlenül?... Annyi időse lehet, mint maga...

– De kérem, olyan sok hajóorvos van...

– Persze, persze.

Linn már kint volt a folyosón. Sietős léptekkel ment a pihenőszoba felé. De hiába igyekezett, egy nővér szembejött a folyosón, és látta az arcán legördülő könnycseppeket.

Linn elszégyellte magát... Egy egyszerű, kis földön élő ápolónő sírni látta a Gea-2100 hajóorvosát. A hajóorvost, aki kemény, elszánt, magabiztos, aki a szolgálatnak, a küldetésnek él... akit nem véletlenül választottak ki.

Letörölte a könnyeit és kettesével véve a lépcsőfokokat rohant fel a tetőteraszra. Lifttel kényelmesebb és gyorsabb lett volna, de most jól esett a rohanás kifulladásig... Lihegve támaszkodott neki a terasz korlátjának, tekintete végigfutott a városra. ...A városra, ahol született, ahol felnőtt, ahová annyi emlék fűzte...

A város, ahová mindig visszatérek, a város, amit mindig csak innen a tetőteraszról nézek... A város, ahová két út közt sohasem merek kimenni, mert félek, visszatart, nem enged többé a csillagok közé... De ez nem is egészen így van... Nem is a várostól félek... attól félek, hogy a városban véletlenül összetalálkozom vele... Rám néz, és akkor végem van, ideköt örökre... Most pedig itt van, hiába bújtam el ebben a kórházban... Neki pont most sérült meg a szeme és pont itt kezelik... most nem tud rám nézni, de...

– Mennem kell! – bízta magát, és belépett a liftbe. Lement a hatodik földalatti szintre a távolsági metróhoz.

Körbesétált az állomáson, nézte a jövő-menő sokaságot.

– Holnapután innen indulok... én is része leszek a nyüzsgő tömegnek... a metró majd elszárgul velem a repülőtérré,

ahol átveszem az egyenruhát, felszálok a bolygóközi járatra... a járat elvisz a Marsra, onnan a komp majd felvisz a Gea-2100 fedélzetére... - pontról pontra végiggondolta a holnaputáni napot.

- Mennem kell! Mennem kell! - gondolta. - Mennem kell! Mennem kell! - dobolta a vére.

- Tegnap említette, hogy ismert egy hajóorvost... Alin Rosst... - Linn szinte csodálkozott, ahogy akaratlanul csúsztak ki a száján a szavak, hiszen elhatározta, hogy kerüli ezt a témát. - Talán mégis ismerem valahonnan. Talán az iskolából, talán valamelyik útról... Kérem, meséljen róla valamit!

- Alin Ross... Régen láttam... tizenvalahány éve... most úgy negyven körül lehet.

- Mint én - jegyezte meg csendesen Linn.

- Hogyan?

- Semmi, semmi, csak folytassa!

- Hosszú, barna haj, zöldes barna szem... olyan kicsi és törekeny... mindig vidám volt és kedves... és makacs. Oda volt az utazásért, a csillagokért. Műszaki analfabéta volt, nem is érdekelte soha, hogy hogyan működik egy űrhajó... de mindenáron el akart jutni a csillagok közé. Ezért lett hajóorvos. Egy-egy nehezebb vizsga előtt mindig azt hajtogatta, hogy „muszáj, hívnak a csillagok...”. Aztán megszerezte a diplomát, és útra kelt... Emlékszem, sírt, amikor elbúcsúzott tőlem... de elment.

- És maga csak úgy elengedte?

- Gyerekkora óta erre készült, nem kérhettem tőle, hogy ne menjen...

- És arra nem gondolt, hogy maga is vele tarthatna, magát nem vonzotta az utazás?

- Tengerbiológus vagyok. A tenger itt van a Földön.

- Szóval mindkettőjüknek fontosabb volt valami más, mint a kapcsolatuk...

- Ez nem ilyen egyszerű!

- Persze, hiszen semmi sem olyan egyszerű, mint amilyenek látszik...

Sokáig hallgattak.

- Most már mennem kell - állt fel Linn az ágy széléről.

- Ne menjen még!

- Mennem kell. Holnap indulok a Gea-2100-ra, készülődni kell.

- Azt reméltem, megláthatom az arcát, mielőtt elmegy.

- Amikor holnap leveszik a szemeiről a kötést, én már a Marson leszek.

Linn búcsúzóul végigsimította Mark arcát, haját.

Mark keze a levegőbe lendült, meg akarta fogni Linn simogató kezét... de nem sikerült, a mozdulat valahogy félbemaradt.

Mark másnap délután a félig elsötétített szobában ült. Délelőtt már levették szemeiről a kötést, de azok még érzékenyek voltak. Örült visszakapott látásának, de örömebe szomorúság vegyült.

- Linn... Alin... elmentél megint... anélkül, hogy láthatalak volna... Újra elmész, mert most sem tudtam kimondani azt, hogy „maradj velem”... Az a határozatlan mozdulat, amivel a kezed után kaptam, nem volt elég, hogy elérjelek... Elmész... végleg... a „talán egyszer látjuk még egymást” reménye nélkül... Micsoda keserű fintora ez a sorsnak, hogy újra el kell veszítenem azt, akiről már egyszer lemondtam?

Váratlanul feltárult az ajtó.

Alin lépett be, a hajóorvosok fehér, és ezüst egyenruhájában, a nehéz döntés súlyával a vállán, és a hazatalalás örömeivel a szemében.

Másik Föld

Van-e másik Föld?

Távoli, bús, derengő

Fénytől epedő.

Ringatag bölcső, s

Fájdalomtól súlyos temető.

Porladnak-e testek, ott

A mélyben? S lesz-e új

Álmot suttogó kietlen kikötő?

Van-e rajta harag, gyűlölet,

Fetregő örület? Sápadt

Szerelemben lézengő révület?

Romboló ész, kegyetlen halál,

Röpke élet, parttalan boldogság?

S mikor indulunk: Ott mi vár ránk?

A ködből robban-e mese az égbe,

Van-e freskó a fényben?

S vajon a girbe-gurba végtelenben

Talál-e új hazát egy hontalan lélek?

edwardhooper

Új hazánk

Porainkból új remény sarjadt,

S atomjainkból szőlőt érlelt a kék Nap,

Mosolyunk a felhőkben játszott,

Érintésünk nyomán bíbor folyó fakadt.

Leszálltunk, s éltünk, üzeni kár volt

Az otthon maradottaknak.

Újak voltunk e vidéken,

Átöleltük a messzeséget, s acélból

Gyúrt kapánk belemart az ismeretlen földbe.

Miénk volt e táj, miénk volt e világ, szívünk nem

Dobogott már a régi Föld iránt.

Az egészet akartuk, szemünk a horizontot kémlelte

S megvédtük mindenkitől, ami a miénk.

Itt lelkünk egybeolvadt a Mindenséggel!

edwardhooper

JohnnySilver

Fúria

Gavi a sarokból nézte végig az átváltozást. A lány bőre elfeketedett, felhámlott, a lefoszló bőr alól csillogó pikkelyek bukkantak elő. Hátára omló éjszín fűrtjei megelevenedtek, tekergőzni kezdtek, mérges sziszegés töltötte be a csarnokot. Alekto elhajította a szétszakadt áldozati lepet, aztán kivárt egy másodpercet, mielőtt a kiterjesztett denevérszárnyait bámuló férfi felé lépett. Fáklyát emelt ki a fal tartóból és baljával a magasba emelte. A bőrredők közül rézsöggel kivert korbács került elő, ami hangos sivitással Siddiq felé lódult. A varázsló hátratántorodott, az oltárnak esett, arcát elkerülte a csapás.

- Alekto, ne! - kiáltotta a hajósinas, azonban a fúria továbbra is mereven előre nézett.

Mindössze két napja ismerte a lányt és már két napja szerelmes volt belé. A város kifosztásánál Gavi nem lépett partra, a homokos fövényre futtatott hajóból nézte, ahogy a kalózok hármass csoportokban járják végig a házakat. Az ellenállást fél tucat öreg és néhány elszántabb nő jelentette, akik a harchoz szokott férfiakkal nem értek fel. Csóva repült néhány házra, a lángok elől az utolsó bujkálók is a szabadba menekültek. A fiú látta, ahogy az első tiszt a lándzsájára tűzve magasba emelt egy fejet, hallotta a diadalüvöltést, a földre rántott asszonyok első sikolyát, a tűz távoli ropogását. Elfordult, az árbc tövében lévő állványra akasztotta a rövid tengerészkartot, aztán a hajó gyomrába vezető lépcső felé indult.

A fekete hajú fiatal nőt akkor látta először, amikor a martalócok a fedélzetközbe terelték foglyaikat. Ruháját megszagatták, arcát korom és homok elegye lepte, mégis felszegett állal lépkedett a siránkozó társai között. Az ajtónál bámészkodó fiúra mosolygott, akinek ettől rogyadozni kezdett a lába. A kifutás után Gavi egy vödör vizet egyensúlyozott le a lépcsőn, ám az őr egy hatalmas pofon kíséretében elkergette, mielőtt ismét láthatta volna a lányt. Éjjel a telihold fényében egyetlen villanásra feltűnt a lány a fedélzeten, miközben többi fiatal nővel együtt a kapitány kabinjába rángatták. A hajósinas összeszorított ököllel bámulta a kabinablakban mozgó árnyakat, aztán sarkon fordult és felmászott az árbockosárba. Összegömbölyödött a tartalék vásznon, újjával bedugta a fülét, megpróbált elaludni, a tivornya hangjai azonban hajnalig kísértették.

Reggel egy kancsó vizezett borral, az ingébe rejtett vastag szelet kenyérral és sajttal lopózott be a kormányállás alatti kabinba. Felnézett a recsegő deszkákra, a réseken keresztül látta, ahogy Abder ritmustalan léptekkel átvonult az egyik oldalról a másikra.

- Gyerünk, férgek! Fel a vitorlákkal! - ordította a kapitány reszelős hangon.

A lány a földön ült, csupasz hátát a falnak vetette. Nyakán rövid lánc feszült, a végét az ágy lábához rögzítették. Szája feldagadt, a jobb szeme alatt véraláfutás feketélt. Sötét haja csapzottan tapadt napbarnított bőréhez. Maradék ruhájánál csak az ágy melletti vödör bűzlött jobban.

Gavi ujját a szája elé tette és megmutatta az enniával. Nézte, ahogy a fogoly korgó gyomorral eltünteti az ételt, közben ügyelt, hogy csak kis kortyokban igyon. Néma mutogatással jelezte, később még visszajön, aztán gondosan a padló réseibe söpörte az árulkodó morzsákat. Indulni

készült, amikor a lány megfogta a kezét.

- Köszönöm! - súgta erőtlen hangon.

A hajósinas gyorsan a lány szájára tapasztotta a kezét, megrázta a fejét, majd szabad kezével körbeintett. Fejük felett a borgőzös hang az orr irányába távolodott, azonban a közelben deszkák nyikordultak, ahogy valaki elment a kabin előtt. A fiú elvette a kezét a lány arca elől, felkapta a mocsokkal teli vödört, félénk mosolyt villantott a rab felé, majd kilépett a fedélzetre.

- Abder áthúzat a gerinc alatt, ha rajtakap a lánnyal!

Judd a korlátnak támaszkodott, egy almát dobált egyik kezéből a másikba.

- Abder megnyúzat, ha meglátja, hogy dézsmárod a hordóját! - vágott vissza a hajósinas.

A harcos kettőt harapott az almába, a maradékot nagy ívben a hajót követő cápák közé hajította, aztán rántott egyet a kardövé.

- Alig várom, hogy megpróbálja! - vigyorgott a fiú képébe, majd sarkon fordult. Dübörgő léptekkel vonult el a lejáró felé.

Gavi kötelet hurkolt a vödörré, aztán a vízbe hajította. Kedvelte a zömök férfit, aki néhány hónappal korábban csatlakozott a legénységhez. A harcos úgy bánt vele, mint idősebb fivér a vadóc öccsével. A többiekkel ellentétben soha nem emelt kezét rá, legfeljebb néha megborította a rakoncátlan fűrtjeit. Akadtak éjszakák, amikor a férfit az előárbcnak dőlve találta. A csillagokat bámulta, közben egy szokatlan dallamot dúdolt. A fiú, amikor tehette, csatlakozott hozzá, ilyenkor izgalmas történeteket hallhatott a pislákoló fénypontok legendáiról.

A fiú megrázta a fejét. A csillagos ég helyett egy sercegő fáklyákkal megvilágított barlangot látott maga körül, a kellemes szellő helyett áldozati állatok perzselt zsigereinek nehéz szaga lengte körbe. A falon torz árnyékok mozogtak az aranyszáלבól kifeszített pentagramma fölött. A barlang túloldalán Judd hátulról lerántotta a varázslóinast, két karját fojtófogasban átkulcsolta a nyaka körül. A sötét bőrű fiú tehetetlenül vergődött a szorításban, míg végül megfeszült teste elernyed. Lánc csörrent, ahogy a harcos átfordította a sovány testet és kutatni kezdett a tunika zsebeiben.

Siddiq erősödő mormolása elvonta a hajósinas figyelmét a barátjáról. A varázsló előrenyújtotta tenyerét, amiben tüzes gömb izzott fel egy pillanatra. A férfi felsikoltott, ahogy a fúria következő csapása felszakította fekete szegélyes, bíbor köpenyét. Vérpermet hintette be a közepén álló fehér márványtomb fedőlapját. Kétoldalt a bronz parázstartók felizzottak, pattogó szikrákat vetettek. Nehéz füst gomolygott elő belőlük, ami zavaros vízként hömpölygött le a lépcsőkön.

Alekto beszélni kezdett, szavait egyenesen a varázslónak intézte. Gavi tucatnyi kikötőt megjárt, ám még hasonlót sem hallott soha, a férfi arcából viszont kifutott minden vér. A varázsló nagyot nyelt, kezeit megadóan a lány felé emelte. A fekete pikkelyeken megcsillant a magasba emelt fáklya imbolygó fénye. A fúria fejét oldalra billentette, úgy hallgatta az akadozó választ.

Gavi oldalra sandított, barátja tekintetét kereste, ám Judd a saját kiszabadításával volt elfoglalva. A harcos hátrahagyta

a varázslóinast, kulcs híján a lábát a falnak vetette, a láncot áttekerte a karján, hátán az izmai pattanásig feszültek az erőlködéstől. A fiú tudta, hogy segítségre van szüksége, mégsem mozdult. A sűrű köd eltakarta a baljós alakzatot és elzárta a bejárat felé vezető utat. Eleven lényként mozdult, mintha saját akarattal rendelkezne. Lassan keringett a lépcsőn mozgó alakok körül, ám elkerülte az érintkezést velük. A fáklyafény korábbi árnyait új formák váltották fel, melyek megállás nélkül változtatták alakjukat. Előbb egy kar sejlett fel, amin görcsös karmokká váltak az ujjak, később egy patás láb körül suhant el egy villás farok, végül háromszögletű fej tűnt elő.

Aleko kezében megvillant a korbács, a varázsló ordítása hosszan visszhangzott a falak között. A fúria oldalra lépett, arca merevnek tűnt, akár egy maszk, amiből arany színű szemek villogtak. A hajósinas megbabonázva hallgatta, ahogy pattogó hangon válaszolt a nyűszítő könyörgésre. A fiú tudta, az egész a varázsló miatt történt. A dühöngő vihar, a pengeéles sziklákon szétzúzódó hajó, a part közelében rajokban támadó cápák, a kalózok halálsikolyai, a rongyos szolgák, akik álmukban csaptak le rájuk a parton, és végül a barlang. Hallott már kikötői mesét a bosszúálló fúriákról, azonban részeket hablatyolásának tartotta, és soha nem gondolta, hogy egyszer látni fogja az egyiküket.

Siddiq az oltár tövébe csúszott, egyik kezével összehúzta magán köpenyét, másikat az ölébe ejtette. Hosszan beszélt, hangja elvékonyodott, alázatosnak tűnt. Aleko pattogó hangon válaszolt kérdésére, közben a korbácsot maga mellé engedte. Nem látta a mögötte kavargó szűrkeséget, sem a felé rohanó harcost. Judd messziről ugrott és ledöntötte lábáról a lányt. Együtt gurultak le a lépcsőn. A haj helyén tekergető kígyók vadul kaptak a férfi felé, aki elrántotta a fejét a méregfogak elől.

– Mit tettél, te bolond! – kiáltott Aleko.

Gavi kiugrott a rejtékéből, maga után vonszolta Judd kardját. A férfi elgördült a lánytól és feltérdelt. A fúria felpattant, a korbács a magasba emelkedett a kezében. A harcos felé lépett, ám a lábánál robbanó tűzgolyó a földre döntötte. A kígyók dühödten felszisszentek. Aleko nagyot nyögött, szeme sötéten villant, az egyik sziklába kapaszkodott, felhúzta magát. Felkapta a fáklyát és a fegyverét, az oltár felé fordult, aztán megtorpant. Siddiq újabb tűzgömböt készített elő, a következő támadásra azonban nem maradt ideje. A túlvilági lény kibukkant az oltalmazó ködből és céltudatosan lépett fel az emelvényre. Lehajolt, megszaglászta a vért, torkából hörgés tört fel. Amikor felegyenesedett, tűzlabda pattant le a mellkasáról, ami visszhangzó morajjal zúzott szét néhány szikladarabot a hajósinas feje fölött. A fiú a harcos felé csúsztatta a kétkezes kardot, majd behúzott nyakkal menekült vissza korábbi búvóhelyére a záporozó kövek elől.

Judd némán támadt, a tenyérszerű széles penge nagy ívben lendült. A nehéz fegyver átszaladt a ködön és szikrát szórt a lépcsőkön. A lény vaskos karja oldalra lendült, a férfi az ütéstől hátrátáncorodott, a kard kiesett a kezéből. A harcos térdre rogyott, mellkasig merült a gomolygó szűrkeségben, Aleko átugrott felette és a fáklyát a füstbe lökte. Bömbölés töltötte be a barlangot, karmok hasítottak a fúria felé, aki lebukott az ütés elől. A csapás a feltápáskodó férfit érte.

Gavi hallotta a borda recsenését, ahogy barátja nekivágódott a szikláknak, majd látta lecsúszni a fal tövébe. A kard ott hevert a férfi közelében, ám az nem nyúlt utána. Judd előre dőlt, vért köpött és az oldalát tapogatta. A hajósinas a hátát a szikláknak vetette, onnan figyelte, ahogy Aleko hol a fák-

lyával, hol a korbáccsal támadta a ködben mozgó alakot. A lány folyamatosan mozgott, sikeresen távol tartotta magát a záporozó ütésektől. A fiú egy darabig figyelte a küzdelmet, majd előhúzta ingéből a parittyát, zsebében pedig kitapogatótt egy gömbölyű követ. Amikor felnézett, látta, hogy a lányt oldalra perdült, a denevérszárnyak burokként zárultak össze körülötte. A gyengének tűnő bőrlebenyen szikrát vetettek a lecsapó karmok, ám átszűrni nem tudták. Aleko kiegyenesedett, szárnyait kitérte, a következő pillanatban pedig eltűnt Siddiq robbanó tűzgömbjében.

Judd megmozdult a fal tövében, kezét az arca elé emelte, résnyire nyitott ujjai közül nézte a lángokat. Állán megfeszültek az izmok, szája vértelen vonal volt csupán. A nyögését elnyomta a varázstűz pattogása, amikor feltápáskodott. Nem nyúlt a fegyvere után, dülöngélő léptekkel nekiindult a ködnek. A lépcső tetején Siddiq újabb tűzgömböt készített elő, aztán hagyta egy villanással elenyészni, ahogy félreugrott egy csapás elől. Behúzott nyakkal menekült az oltár mögé, ahol azonnal kántálni kezdett, miközben szemét egy másodpercre sem vette le a megidézett lényről.

Aleko a szárnyaiba burkolózott, a lángok nagyot lobbanva kihunytak körülötte. A fölé magasodó teremtmény elfordult a kopasz férfitől, a fúria felé lépett, az ökölbe szorított kéz átzúgott a levegőn. Az egyik szárny lehanyatlott, a korbács kiesett a lány kezéből. Aleko elfordult, utána nyúlt, patás láb puffant a bordái között. Fájdalmas kiáltással ért földet, a sérült szárnya szétterült a földön. A kígyók tátott szájjal hajladoztak a fején, fogaikon méreg csillant. A fúria felült, magasba emelte a fáklyáját és ráfújt. Öles lángnyelv nyalt végig a füsttakarón, az üvöltésbe beleremegtek a falak.

Gavi látta, hogy a lány a korbács felé mozdult, miközben az oltár túloldalán Judd megragadta a varázslóinas hulláját és vonszolni kezdte az emelvény felé. A fiú felemelkedett, kilépett a fal takarásából és pörgetni kezdte a parittyát. Szeme sarkából látta a lépcső aljában a harcost, aki két kézzel a feje fölé emelte a varázslóinas ernyedt testét, de figyelmét a célzásra összpontosította. A vöröslő szemű bestia az oltárra támaszkodott és Siddiq felé nyúlt, a varázsló pedig villámokat szórt a kitért torokba. A hajósinas kivárt egy szívdobbanásnyi időt, aztán elengedte a parittyát szárát.

A kő a varázsló homlokán koppant, aki lehanyatlott a márványtömb mögé. A démon karmai célt tévesztve csikorodtak az oltáron. Aleko a levegőbe szökkent, a csapása nyomán fekete vér spricelt szerteszét. A fúria a sebte nyomta a fáklyát, majd az utána kapó bestia elől a ködbe menekült. Az idézett felhördült, a lány után perdült, amikor szembe találta magát az ordító Juddal. A harcos belehajította a testet a gomolygó szűrkeségbe, aztán lerogyott a felé kapó vaskos kar elől. Sikoltás hallatszott, aztán elroppanó gerinc csikorgó hangja. A varázslóinas kitekeredett bábként lógott a karmok között, testén bíbor szikrák pattantak. Az idézett magasba emelte zsákmányát, aztán falrengető üvöltéssel eltűnt az örvénylő ködben.

A fiú kiejtette kezéből a parittyát. A lány nevét kiáltotta, ahogy eltávolodott a barlang falától, majd megállt a varázskeltette szűrkeség peremén. Huzat söpört végig a barlangon, távolból szikláknak csapódó hullámok morajlását sodorta magával. Aleko karcsú alakja felbukkant az oszladozó füstben, sérült szárnyát maga után húzta a földön. Feltekert a korbácsát az övébe tűzte, aztán megállt a görnyedten álló harcos mellett. Judd a köveken beleégett pentagrammát bámulta.

– Magától nem jön vissza! – szólalt meg a lány.

A harcos kiengedte az öklét, az oldalát fogva felegyenesedett.

- Még szerencse - mondta, aztán a kardja felé indult.

Siddiq a lépcső tetején ült, vérvő fejét tapogatta. Gavi egy sziklával a kezében felé indult.

- Megállj! - szólt utána a fúria.

A hajósinas megtorpant.

- Most kell megölni, mielőtt erőre kap! - mutatott állával az oltár felé.

Alekto mellé lépett, kivette a kezéből a követ és a fal tövébe hajította.

- Az én feladatam a büntetés, nem a gyilkosság! - érintette meg finoman a fiú arcát, mire az elpirult.

Fém csikordult a kövön, ahogy Judd felvette a fegyverét.

- Akkor megteszem én - lépett az oltár irányába a zsoldos.

- A halál megváltás lenne neki - állt elé a lány. - Az istenek nem ezt rendelték a számára!

A férfi leengedte a kardot és a markolatra támaszkodott.

- Soha nem értettem az isteneket! - mondta. - Túl sok férget hagynak életben!

Két szárnyas alak tűnt fel a bejáratnál, mire Gavi a sebesült harcos mellé oldalazott.

- Megjöttek a nővéreim - intett feléjük Alekto. - Indulnotok kell!

Gavi kinyitotta a száját, aztán becsukta. Kézfejjével letörölt egy könnycseppet a szeme sarkából, aztán hagyta, hogy Judd a vállára nehezedjen. Félrehúzódtak fúriák elől, majd a kardra támaszkodva lassan kibicegtek a napsütötte partra. Mögöttük hosszan visszhangzott a bukott varázsló sikoltozása.

Halál és élet

Harangoznak, harangoznak.
Bronz zenére fogy az élet.
Gyülekezőre kongatnak.
Toronyból a denevérek

kiröppennek céltalanul,
nem érkezett még az este,
tesznek egy kört hangtalanul
tűnnek torony sötétjébe.

Halál ágyán álmok szállnak.
Egy kongatás, egy lélegzet...
Akik a túlpartra vágynak,
harangzúgásra mehetnek.

Nekem van itt dolgom elég,
nem indulok a sötétbe.
Mefogom a kedves kezét,
belenézek a szemébe.

Életet látok én abban,
vagyak izzó, fehér lángját.
Elmerülök boldogságban,
és eloltunk minden lámpát,

és nem félünk a sötétben.
Egymást kezünk megtalálja.
A halál meg szégyenében
eltűnik az éjszakába.

Kolumbán Jenő

Nyári est...

Az útmentén álldogál egy szál rózsza,
Tágra nyílt pillákkal fürkészi a Holdat,
Fészkeben a fáradt gólyapár szendereg,
A bagoly álmosan nézeget,
Ahogy közeleg az est, egyenként elhallgatnak,
S velük együtt a szavak is elszunnyadnak,
Hangolnak a tücskök, dalukat ciripelik,
Égig csap a fülemüle trillája,
S egy angyal könnyeit a szél elringatja.

csabi6669

Álmaim

Álmaim, az álmaim
mostanában fátylas reggelű
pusztaságok.
Végtelen láthatárú, hajnali félálom
köztes állapot
a tudatlanság köntösében.
Félúton a semmi és fejfájós ébredés közt.
Féligazságok, nyitott lélekajtok,
néma szavak küszöbén.
Aztán ott van a zuhanás.
Rozoga toronyból hullás
soha nem becsapódás.
Csak a szél verte test
fájdalma.
Aztán a bolyongás...
Keresése egy elveszett szónak.
Egy távoli város sárgás fényei -
melyet el — sosem - érek.
Útra kelni, menetelni
befeleküdni a szélbe,
ködnyirokba burkolózva.
Minden álmom - pusztaság,
zuhanás, távoli fények:
te magad vagy.

Tordai Gábor

Papp W.
Fruzsina

Meg egyébként is

Apja hangja egyszerre csattan a villámot követő mennydörgés ostorával.

A fiú összerezzen.

Fél.

A falakon nem szűrődnek át teljes szavak, csak elhalt foszlányok szaladgálnak, az ajtó alatti résen csusszannak be, és rémítő tévképzeteket hagynak maguk után, mielőtt odakint elmosná őket a hideg vihar késő őszi szele.

A héten ez már a harmadik alkalom, és most sem érti az okát. Olyan felnöttes dolgokról van szó, amit ő nem érthet, de ami miatt a szobájában ülve kell várnia a soha meg nem érkező feloldást – a kibékülést.

Az élőben játékos hever, de már ráunt. Nincs kedve olyanlagon foglalkozni, ami olyan gyerekes. Felnőtt szeretne lenni, hogy megértse és kibékítse a szüleit, ne marják egymást, ne előtte, ne most, ne ilyen hevesen.

A tányér falhoz csattanását nem kíséri természet-adta háttérzene, mégis vérfagyasztóbb a hangja; a szilánkok jól ismert csörrenése a csempén, a hideg zörgés, ami rémálmai visszatérő hangja, a hang, amit megtanult elkerülni, felismerni és amit fél. Mert ha a tányért a fal szenvtelen érzéketlenséggel darabokra tör, mit tehet egy láthatatlan fal a nekicsapódó szüleivel?

Odakint reccsen egy faág. Éppen az ablak előtt hajladozik és hősöket megszégyenítő kitarással viseli a vihar által rárótt pofonokat, nem adja fel, nem temeti maga alá az utcán parkoló biciklit. Elképzeli, milyen elképesztő erőfeszítésébe telik, mennyire szenved az az ág, amit egy jól irányzott szélleket, meg a rá nehezedő talán mázsás súly egyre inkább a földhöz húz. Oda akar nyúlni, hogy segítsen, vállára vegye az elfáradt ágat, és megemelje. Visszasegítse eredeti helyére, hátha úgy könnyebb.

Most anyu ordít, apu közbevág, az ág megadó tehetlenséggel a földre hull, a bicikli kereke színpadias harakirit követ el az út közepén, egy arra járó autó kikerüli, a sofőr is ideges, mindenki ideges, ő pedig nem ideges csak nem érti és fél és egyébként is...

Már megint egy meg egyébként is, holott nem akarta használni, mert apu használja mindig újabban, és tudja, hogy semmi jót nem jelent. A fiúval, aki tőle három padal ül arrébb a tanulószobán már megvitatták ezt, az ő szülei is átmentek ezen a „meg egyébként is” korszakon, ő is tudja milyen ez, és elmondta, hogy először nehezebb lesz és rosszabb, aztán végül eljön majd a „kérse-e még egy gombóc fagyit, anyádnak nem kell megtudnia” időszak is. Pontosan tudja, mit jelent, ha ez az időszak elérkezik, és egyszerre várja, mert többé nem kiabálna senki, de nem akarja, mert akkor aput csak kéthetente látná hétvégén és olyankor anyu szomorú lenne, meg egyébként is.

És már megint.

Két esőcsepp szomorú táncot jár az ablakon, előbb összefolynak, majd szétszédnek, külön utakra térnek, s végül az ablak peremén ismét egymásra talál. Végighúzza az ujját az üvegen, de most nem hagy a fakó fehér masszában kiemelkedő nyomot, mert nincs fakó fehér massa, mint a buszok ablakain, vagy a kocsis hátsó

üvegén, amikor apu elviszi valahová, és esik az eső.

Villámlik, és pár másodpercre rá dörög, a vihar közel van, szinte a fejük felett tombol.

Holnap szombat, nincs iskola, nem kell esernyő alatt nyomorogva átszaladni a portán anélkül, hogy rendesen elbúcsúzna a szüleitől és hétfőre talán a nap is kisüt, talán jobb idő lesz, talán nem fognak vitatkozni, talán, talán, talán.

A felhők mogorván, feketén és vihart sírva gomolyognak az utca fölött, egészen olyanok, mint amiket apu pöfög fel, amikor meg kell állni kicsit az iskola előtt, hogy ne a kocsis legyen füstszagú, de a kocsis így is úgy is olyan, mert mikor beszáll, a ruhái titokban szövetkeznek az autó kárpitjával, átadják nekik a szagmintát, és kész a baj, máris mindennek olyan a szaga, anyu megint nyafogni fog, és apu megint a szemét forgatja majd.

Amikor azzal a fiúval beszélget, mindig olyan érzése van, hogy később ez már jó lesz, és ő is örülni fog neki, mert akkor már mindenki örül neki. De kinéz az ablakon, és egy lányt lát a szemben álló ház eresze alatt, aki mosolyogva néz a háborgó égre, úgy tűnik, szereti az esőt, örül a viharoknak – végre valaki nem ideges –, mégis esernyővel a kezében áll, és vár, hogy kicsit alábbhagyjon az égszakadás, mert ilyenkor mégsem indul el az ember.

Nem akar elaludni, erőnek erejével nyitja ki a szemét, meg akarja várni a végét, amikor csend telepszik a házra, beburkolja, mint valami folyékony arany, jótékony kincs, de nem bírja. Az eső odakint tombol, a cseppek monoton kopogása édes altatódalt dúdol a fülébe, ő pedig hagyja, hogy egészen a földig csússzon, koppanjon a feje a túl kemény padlószőnyegen, és észre sem veszi, de már alszik, és álmotlan álomban várja a reggelt.

Bár napsütést és finoman csalogató palacsintaitat képzelt, csak mélabúsan bujkáló napsugarakra és hidegre ébred, mert a takarója az ágyon várja, ahogy anyu mindig kikészíti neki este. Ott fekszik egy kicsit, nézi az ablakot, ami még mindig tiszta víz, bárnyhimlős gondolja, és ösztönösen az állán lévő apró mélyedéshez nyúl, ahol kivakarta a saját himlőjét. Odabent, az iskolában, persze szereti harci sebként magasztalni a kis horpadást.

Mire magához tér, és készen áll az újabb napra, anyu belép az ajtón. Szőke haja most nem ugrándozik vidáman az arca körül, nem mosolyog a szeme, nincs gödröcske az arcán, ahogy minden szombat reggel. Sápadt, szeme kékje mintha fátyolos lenne, mint a nagyié, de ő alig lát, ő nem számít.

Anyu sóhajt, szomorú mosollyal az arcán nézi a földön fekvő kisfiát, amint rájön, hogy őket hallgatva szenderült álomba, és még csak nem is kívánt neki jóéjszakát, amiért magában már a fiú is elmarasztalta, de nem mondja, mert mostanában nem mond ilyeneket. Mert meg egyébként is.

– Arra gondoltam, ma legyünk rosszak. Reggelizzünk valami édeset. Van itthon egy kis fagyis...

Kalandok és Kalandozók – Második könyv

A kötet megjelent a SpiritArt Kiadó gondozásában 2016 áprilisában. Hatvanegy novella ötvenkilenc mai magyar írótól – köztük a Lidércfény szerkesztőitől, Jimmy Cartwrighttól és Kapitánytól – a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház közreműködésével.

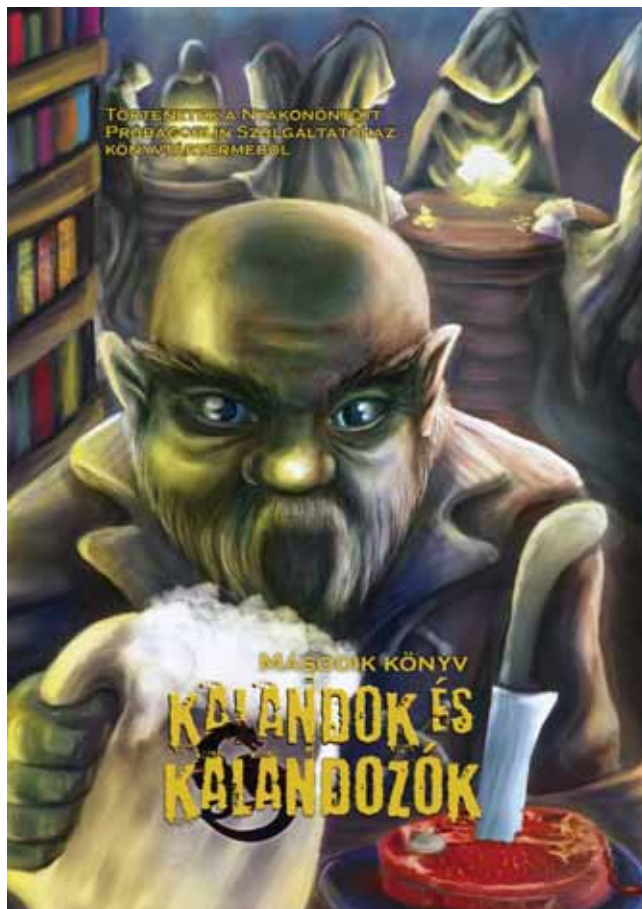
A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház könyvtármének a gyűjteménye folyamatosan bővül. Meglepő módon tavaly feltűnt benne egy könyv, amiről senki sem tudta, hogyan került oda. A borítóján egy lámpát tartó lány figyelhető meg – idáig már eljutottak a kijelölt varázslók az elemzéssel, de a kötetet kinyitni még nem merték.

Éppen a következő lépést beszéltek meg a Szolgáltatóház hangulatos pincetermében egy-egy pohár ihletadó itóka mellett, amikor jött a legfrissebb hír, egy újabb, megmagyarázhatatlan módon feltűnt könyvről.

Ez az, amit most a kezeden tartasz. Ne tétovázz, nyisd csak ki bátran! Elárulok egy titkot, ebben a világban – kellő mágia hiányában – hatástalanok a ráolvasott bűbajok. Nem fogja leharapni a fejedet egy őrzőszörny, csak ha éppen telihold fénye mellett olvasod. Ennek pedig – valljuk be – kevés az esélye manapság.

Megrendelés és bővebb infók:

<http://spiritart7.webnode.hu/products/kalandok-es-kalandozok-masodik-konyv/>

Zöld ágak szerelme

A két lombos zöld ágból
újabbak születtek,
új életről álmodták,
s bomlottak a rügyek.

A levelek zöldelltek,
szírmük színesedett,
velünk élhetett tovább
a két csöndes lélek.

Szerelem szülte őket
illatosra szépre,
a két ág összehajolt,
és ők megszülettek.

Együtt éltek csöndesen,
virágzott a remény,
a bimbók elmerengtek
az ágak szerelmén.

Nem látták még idáig,
hogy szeretik egymást,
őszinte szerelmüket
méltán csodálhatták!

kisjankó

Genézis

Veronika - így hívják;
csak seprűvel látod,
és nem tudja,
hogy magában hordja
a legtisztább
emberi világot.

kisjankó

Sehol egy lélek

Járom a téli város
utcáit.
Sehol egy lélek.
Csak a szél - mely
folyton testemnek feszül,
s átjárja lelkem.
Sehol egy lélek.
Havas utcák,
sárga lámpafényében
kutatom lépteid
nyomát a piszkos havon.

Tordai Gábor

Lidércfény

Cukiságkampány

Jimmy és HomoErgaster fűvel kínálta a szárnyasokat!

Tyúkok, csirkék és kacsák egész hadát örvendeztette meg a két Lidércfényes, amikor friss fűvet kínált a szárnyas-seregnek, akik az akció után majd elszálltak örömben.

Neked is van kiskedvenced? LÉGY TE IS RÉSZESE
a Lidércfény Cukiságkampányának! Küldj nekünk e-mail-ben fotót, amelyen kedvenceddel pózolsz! Ha a kép publikus, viszontláthatod az AKF hasábjain!